

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μετάφραση και Σχολιασμός μέρους του κεφαλαίου “1.1 Literature Overview: The Attested Struggle Between Giants” του βιβλίου “Shifting Power in Asia-Pacific? The rise of China, Sino-US Competition and Regional Middle Power Allegiance”

Κωνσταντίνα Χρήστου

Ξ2017009

ΚΕΡΚΥΡΑ, 2021

Πίνακας περιεχομένων

Πρόλογος	3
Εισαγωγή	4
Πρωτότυπο.....	5
Μετάφραση.....	19
Σχολιασμός	37
Επίλογος	42
Παραρτήματα.....	43
Βιβλιογραφία	44

Πρόλογος

Η παρούσα πτυχιακή εργασία σηματοδοτεί το τέλος του πρώτου ακαδημαϊκού μου κύκλου, της τεταρτοετούς φοίτησής μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου.

Μέσω της τεχνικής, οικονομικής και πολιτικής- νομικής κατεύθυνσης ήρθα σε επαφή με ποικίλα κειμενικά είδη, μεταφραστικές προκλήσεις και τεχνικές. Πολύ περισσότερο, όμως, μέσω μιας σειράς διαλέξεων και συζητήσεων διαπίστωσα το βαθύ ενδιαφέρον μου για το ευρύ και πολυδιάστατο φάσμα των διεθνών σχέσεων. Σε αυτό το σημείο, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κύριο Σωτήριο Λίβα, που αποτελεί τον κύριο επιβλέποντα της παρούσας εργασίας, καθώς οι διαλέξεις του στο πλαίσιο των μαθημάτων «Δίκαιο και Πολιτική στη Μέση Ανατολή», «Γενικές Αρχές Διεθνών Σχέσεων» και «Γενικές Αρχές Διεθνούς Δικαίου», καθώς επίσης και ο τρόπος προσέγγισης των ευαίσθητων θεμάτων (όπως, μεταξύ άλλων, της τρομοκρατίας και της ασφάλειας) με οδήγησαν στην παραπάνω διαπίστωση. Επίσης, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κύριο Κεντρωτή, δεύτερο επιβλέποντα της εργασίας, τον κύριο Μιχαλακόπουλο και τέλος τον κύριο Παπαδημητρίου για όλη την πολύτιμη συνεισφορά τους κατά την ακαδημαϊκή μου πορεία.

Για την πτυχιακή μου εργασία, λοιπόν, επέλεξα- ύστερα από πρόταση του προαναφερθέντα επιβλέποντα- ένα κείμενο που συνοψίζει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το ενδιαφέρον μου για τις διεθνείς σχέσεις και την ενασχόλησή μου με τη γοητευτική μεταφραστική διαδικασία.

Εισαγωγή

Το πρωτότυπο κείμενο είναι μέρος του πρώτου κεφαλαίου του βιβλίου “Shifting Power in Asia- Pacific? The rise of China, Sino-US Competition and Regional Middle Power Allegiance” του Enrico Fels, του οποίου αντικείμενα έρευνας και ανάλυσης αποτελούν η άμυνα και ασφάλεια στις περιοχές της Ευρώπης, της Ευρασίας και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το πρώτο κεφάλαιο, με τίτλο *1.1 Literature Overview: The Attested Struggle Between Giants*, συνοψίζει και προβάλλει με αντικειμενικότητα τις- αντικρουόμενες και μη-εκτιμήσεις Ευρωπαίων και Ασιατών μελετητών σχετικά με την άνοδο της Κίνας σε ισχύ, τις επακόλουθες αντιδράσεις, κυρίως, των Ηνωμένων Πολιτειών και των γειτονικών κρατών, το μέλλον των Σινο-αμερικανικών σχέσεων και τέλος την επίδραση αυτών στην ειρήνη στην περιφέρεια Ασίας- Ειρηνικού και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Στην παρούσα εργασία παρατίθενται το πρωτότυπο κείμενο, η μετάφραση αυτού και ο σχολιασμός για την αιτιολόγηση της πορείας της σκέψης μου και των μεταφραστικών μου επιλογών.

Πρωτότυπο

1.1 Literature Overview: The Attested Struggle between Giants

The relations between the United States and the People's Republic of China are a subject of intense discussions among scholars of IR because "[m]ore dangerous than a subsystem of one great power is a situation where two great powers have strong footprints in a region."¹ Appropriately, the diplomatic relations between China and the United States have experienced some remarkable developments. To be brief, while the Clinton Administration officially regarded China as a 'strategic partner', Sino-US relations nevertheless have been filled with tensions since the mid-1990s (not only but also due to the Taiwan Contingency Crisis in 1995).² The succeeding administration of George W. Bush began to see Beijing as a 'strategic competitor' in the early 2000s.³ This did not, however, preclude the second Bush Administration from establishing a very good working relationship with Beijing after a few years.⁴ The Obama Administration subsequently decided on a 'pivot to Asia', i.e. a rebalancing of both military assets, as well as diplomatic attention. Yet, according to foreign policy experts this "will create new points of stress and rising competition with China for influence in the region."⁵

[...] It is important to note that the changing tides between the United States and the People's Republic did not pass unnoticed among Western scholars and politicians — in fact it is quite the contrary.⁶ Shortly after the demise of the Soviet Union, Nicholas D. Kristof had already referred to China's rise as "the most important trend for the world in the next century."⁷ Many other Western—particularly American—scholars, however, were less

¹ Copeland, Dale C. (2012): 'Realism and Neorealism in the Study of Regional Conflict', in: Paul, T.V. (ed.): *International Relations Theory and Regional Transformation*. Cambridge: Cambridge University Press, pp. 49–73, p. 70.

² Christensen, Thomas J. (2011b): *Worse than a Monolith. Alliance Politics and Problems of Coercive Diplomacy in Asia*. Princeton and Oxford: Princeton University Press, p. 244. Other tensions were created for instance due to the 1999 bombing of the People's Republic's embassy in Belgrade by US forces during NATO's war against Yugoslavia, the EP-3 spy plane crises in 2001, Washington's military sales to Taipei in the same year and the rising Chinese military profile across from Taiwan.

³ Smith, Martin A. (2012): *Power in the Changing Global Order*. Cambridge: Polity Press, p. 151.

⁴ Roy, Denny (2013): *Return of the Dragon. Rising China and Regional Security*. New York: Columbia University Press, p. 46.

⁵ Stratfor (2010): *China: Power and Perils*. Austin: Stratfor Press, p. 264.

⁶ Given the sheer amount of literature on this issue, the subsequent discussion can only provide a snapshot of the most prevalent arguments, which basically can be sorted into three camps: the primacist (future strategic competition), the exceptionalist (peaceful rise of China) and the pragmatist (competitive coexistence) school. See Evans, Michael (2011): 'Power and Paradox: Asian Geopolitics and Sino-American Relations in the 21st Century', *Orbis*, Vol. 55, No. 1, pp. 85–113. Additionally, not only Western but also Asian scholars participate in the 'power shift' narrative and discuss the possibility that China's increasing economic weight might alter regional and global relations. See for instance the insightful article from Ming, Li (2005): 'The Rise of China and the Demise of the Capitalist World-Economy: Exploring Historic Possibilities in the 21st Century', *Science & Society*, Vol. 69, No. 3, pp. 420–448, part. 434–440 and the interesting overview in Hagström, Linus (2012): 'Power Shift' in East Asia? A Critical Reappraisal of Narratives on the Diaoyu/Senkaku Incident in 2010', *The Chinese Journal of International Politics*, Vol. 5, No. 3, pp. 267–297, part. 291–295

⁷ Kristof, Nicholas D. (1993): 'The Rise of China', *Foreign Affairs*, Vol. 72, No. 5, pp. 59–74, p. 59.

optimistic. The author Richard Betts for instance identified China to be the nation “most likely over time to disturb [the] equilibrium in the region—and the world,”⁸ and warned that given the high Chinese economic growth rates and Beijing’s rising military spending the only recently overpowered Soviet threat was actually a “comparatively modest challenge”⁹ for the US. In other words, Betts started to describe Chinese economic development as a threat to American interests in the region quite early.¹⁰

Betts was not alone in his understanding of regional developments. [...] Denny Roy analysed China’s emergence as a major economy with a growing military potential and described it (rather alarmingly) as the “most serious”¹¹ security challenge to its neighbourhood and the “greatest threat to the region’s stability since the Pacific War.”¹² Roy envisioned China building up a rising military capability due to its booming economy, something that he saw might not only enable Beijing to more forcefully prosecute its own agenda vis-a-vis its smaller neighbours (i.e. establishing a regional hegemony), but would eventually also trigger an arms race with Japan and the US, resulting in a less stable regional security environment for all actors¹³

[...] In the same vein Chalmers Johnson told his readers that “it is time to start thinking about the need to balance China’s future power.”¹⁴ [...] In 1997, [...] Kishore Mahbubani stated much more moderately that due to China’s economic rise the US would inevitably lose some of its regional and global influence. In consequence, “Washington may no longer be the modern Rome,”¹⁵ but Mahbubani envisioned an “Asian renaissance”¹⁶ that involves a more prosperous China, which should be accommodated not blocked in order to maintain economic growth for everybody, including the US¹⁷. Interestingly, a few months earlier Richard Bernstein and Ross H. Munro had warned the readers in the same journal that:

⁸ Ibid.: 36

⁹ Ibid: 53f.

¹⁰ See also *ibid.* 55. For this, he also linked China’s size and geographic location to what he labels the “structural theory of the German Problem”: Chinese measures to ensure security will inevitably trigger comprehensive security reactions in its neighborhood, upsetting the regional balance even further—something the US was and is interested to avoid. See *ibid.* 61, emphasis added.

¹¹ Roy, Denny (1994): ‘Hegemon on the Horizon? China’s Threat to East Asian Security’, *International Security*, Vol. 19, No. 1, pp. 149–168, p. 149.

¹² Ibid.: 168

¹³ Ibid.: 156–165

¹⁴ Johnson, Chalmers (1995): ‘The Empowerment of Asia’, *The Australian Quarterly*, Vol. 67, No. 2, pp. 11–27, p. 19

¹⁵ Mahbubani, Kishore (1997): ‘An Asian-Pacific Consensus’, *Foreign Affairs*, Vol. 76, No. 5, pp. 149–158, p. 150

¹⁶ Ibid.: 155

¹⁷ The notion of weakening US unipolarity but rising economic prosperity for all was (and is) widely shared among Chinese academics and led to the concept of China’s ‘peaceful rise’, which was later altered into the concept of ‘peaceful development’. See for instance Yan, Xuetong (2001): ‘The Rise of China in Chinese Eyes’, *Journal of Contemporary China*, Vol. 10, No. 26, pp. 33–39 and Wang, Jianwei (2009): ‘China’s Peaceful Rise: A Comparative Study’, EAI Fellows Program Working Paper, No. 19, http://www.eai.or.kr/data/bbs/eng_report/2009052017544710.pdf (11.07.2014). Insightful on the history of the term are Dhaojong, Zha (2005): ‘Comment: Can China Rise?’, *Review of International Studies*, Vol. 31, No. 4, pp. 775–785 and Glaser, Bonnie S./ Medeiros, Evan S. (2007): ‘The Changing Ecology of Foreign-Policy Making in China: The Ascension and Demise of the Theory of ‘Peaceful Rise’’, *The China Quarterly*, No. 190, pp. 291–310. Glaser and Medeiros also identified eight major criticisms (among others: no threat to Taiwan anymore, lack of historic precedence, term can undermine public support for military modernization) towards the term raised by Chinese scholars. See *ibid.* 302–306.

*[s]ince the late 1980s, Beijing has come to see the United States not as a strategic partner but as the chief obstacle to its own strategic ambitions. It has, therefore, worked to reduce American influence in Asia, to prevent Japan and the United States from creating a 'contain China' front, to build up a military with force projection capability, and to extend its presence in the South China and East China Seas so that it controls the region's essential sea-lanes. [...]*¹⁸

Both authors described China's behaviour towards Washington as a tactical gesture, not a strategic course of action, and saw an inevitable conflict between Beijing's alleged interests in gaining regional dominance and Washington's stated policy objective to prevent any country from gaining such a position.¹⁹ [...]

A year later Charles Kupchan argued that Washington should not celebrate its putative victory over Moscow, which had been its prime adversary for almost 50 years, much longer because even if the US economy could grow at an optimum rate over the coming years, the US share of global GDP and Washington's global influence and its ability to uphold the Pax Americana would still shrink due to the fact that other big countries would continue to develop and subsequently become more self-confident in their international affairs.²⁰ [...]

Following Satoshi Morimoto, the Chinese perceptions of an American dominance nurtured the feeling that "the US is striving for world domination"²¹ and fears that "containment of China could become an [sic] long-term American objective"²²—something that nicely sketches how US perceptions of regional decline were accompanied by Chinese perceptions of regional restrictions. Indeed, he argued that Sino-US regional relations in Asia-Pacific would take place under zero-sum conditions.²³ Derek Da Cunha, on the other hand, was troubled over a declining credibility of Washington among regional states—something that worried many regional leaders because China was not perceived to be a status quo power.²⁴ Nevertheless, the promise of economic growth due to China's rise was also important for them. Similarly, Rommel C. Banlaoi described Asian leaders' perspectives of

¹⁸ Bernstein, Richard/Munro, Ross H. (1997): 'The Coming Conflict with America', Foreign Affairs, Vol. 76, No. 2, pp. 18–32, p. 19f.

¹⁹ Ibid.: 20

²⁰ Kupchan, Charles A. (1998): 'After Pax Americana. Benign Power, Regional Integration, and the Sources of a Stable Multipolarity', International Security, Vol. 23, No. 2, pp. 40–79, p. 40. Other scholars hold that even though China and other major players are rising, this should be seen as a dilution of the Pax Americana not the end of it. See Macdonald, James (2015): When Globalization Fails. The Rise and Fall of Pax Americana. New York: Farrar, Straus and Giroux, pp. 256f. One of the best theoretical texts on rising powers is probably Layne, Christopher (1993): 'The Unipolar Illusion: Why New Great Powers Will Rise', International Security, Vol. 17, No. 4, pp. 5–51.

²¹ Morimoto, Satoshi (1998): 'Chinese Military Power in Asia: A Japanese Perspective', in: Pollack, Jonathan D./Yang, Richard H. (eds.): In China's Shadow. Regional Perspectives on Chinese Foreign Policy and Military Development. RAND Report, pp. 37–49, p. 38.

²² Ibid

²³ Ibid.: 40

²⁴ Cunha, Derek Da (1998): 'Southeast Asian Perceptions of China's Future Security Role in its 'Backyard'', in: Pollack, Jonathan D./Yang, Richard H. (eds.): In China's Shadow. Regional Perspectives on Chinese Foreign Policy and Military Development. RAND Report, pp. 115–126, e.g. p. 117 and 120. See on this also Funabashi, Yoichi (2008): 'Keeping Up With Asia: America and the New Balance of Power', Foreign Affairs, Vol. 87, No. 5, pp. 110–125, p. 115f & 117ff.

China's rise as mixed: economic prosperity due to growing Chinese demand on the one hand, and a challenge to their national security on the other.²⁵ [...]

Harris Stuart raised an interesting point; he argued that quite widespread assumptions of an assumed Western superiority and alleged Chinese inferiority prohibit a constructive dialogue between Western leaders and their Chinese counterparts, therefore restricting the discovery of effective ways to encourage China to engage in mutually beneficial, meaningful regional cooperation.²⁶ Perhaps Condoleezza Rice's statement according to which "China resents the role of the US in the Asia-Pacific region [which] means that China is not a 'status quo' power, but one that would like to alter Asia's strategic balance in its favour"²⁷ might be seen as a good example for such blockade to a constructive bilateral engagement.[...]

Also Samuel P. Huntington elaborated that

*[t]he Chinese have made it clear that they see their era of subordination to and humiliation by other major powers coming to an end and that they expect to resume the hegemonic position that they had in East Asia until the mid-nineteenth century. The United States, on the other hand, has always opposed the domination of Western Europe or East Asia by any single power and in the last century fought and won two world wars and one Cold War to prevent that from happening. Whether conflict or accommodation will characterize Chinese-American relations is thus central to the future of world peace.*²⁸

In this context James F. Hoge, Jr. warned of "creating a self-fulfilling prophecy of a strategic rivalry with China"²⁹ but nevertheless acknowledged the underlying trends: the rising economic and military clout of China in regional affairs, which makes it imperative for the US to prepare for the worst. A balanced analysis by Alastair I. Johnston argued that the worst might actually exactly be what the West has to contend with, not only because China can partly be seen as a "dissatisfied, revisionist state"³⁰ (although there were and are also many signs of the opposite) which might very well be willing to alter the regional status quo

²⁵ Banlaoi, Rommel C. (2003): 'Southeast Asian Perspectives on the Rise of China', *Parameters*, Summer, pp. 98–107, p. 99. On the economic challenges for the US economy of China's rise see Lardy, Nicholas R. (2003): 'The Economic Rise of China: Threat or Opportunity', *Economic Commentary*, Federal Reserve Bank of Cleveland, 1st August 2

²⁶ Harris, Stuart (1998): 'The Role of China in Australia's Regional Security Environment', in: Pollack, Jonathan D./Yang, Richard H. (eds.): *In China's Shadow. Regional Perspectives on Chinese Foreign Policy and Military Development*. RAND Report, pp. 127–142, p. 137.

²⁷ Rice, Condoleezza (2000): 'Campaign 2000: Promoting the Nation Interest', *Foreign Affairs*, Vol. 79, No. 1, pp. 45–62, p. 56.

²⁸ Ibid: One Chinese scholar tried to counter Huntington's worries about a potentially more 'robust' foreign policy by Beijing by referring to China's comparatively peaceful past in its External relations over the last 2,000 years. Ironically, he fails to mention the quite impressive military build-up of military assets (that i.e. were used in the Taiwan Crisis of 1996 and Underpinning a stronger Chinese foothold in the SCS) at the time of his writing due to its growing economic prosperity. See Zhang, Wei-Wei (2004): 'The Implications of the Rise of China', *Foresight*, Vol. 6, No. 4, pp. 223–226. In contrast, Daojiong Zha made Taiwan's international status to the linchpin of future Sino-American relations and argued that "[a]t the level of grand strategy, China and the United States are on a definite collision course". Dhaojiong (2005): 778, emphasis added.

²⁹ Hoge, James F. Jr. (2004): 'A Global Power Shift in the Making: Is the United States Ready', *Foreign Affairs*, Vol. 83, No. 4, pp. 2–7, p. 7.

³⁰ Johnston, Alastair I. (2003): 'Is China a Status Quo Power?', *International Security*, Vol. 27, No. 4, pp. 5–56

to some extent as soon as it is capable to do so, e.g. with regards to Taiwan and the SCS.³¹ But also because previous steps taken by Washington to prevent a more assertive China by increasing its own military profile in the region actually encouraged Beijing to step up its own efforts to ensure its national security, creating a dangerous mixture between a classic security dilemma and the already mentioned self-fulfilling prophecy.³²

G. John Ikenberry equally identified [...] two possible scenarios for the future development, which both have a rising and more influential China at their heart; firstly, a growing bipolarization of regional affairs that involves the development of a confrontational stance between China and the US, and secondly, a rising China that would gradually replace Washington as the regional hegemon, but would allow Washington to remain the leading military player in Asia-Pacific for the coming decades.³³ Aside from these stipulations, Ikenberry described China as the “great political uncertainty in the region”,³⁴ which according to him nevertheless is not interested in actively overturning the regional security architecture as it receives certain benefits from its existence. [...]

In his impressive analysis of China’s economic integration into the global economy, Shaun Breslin argued in 2005 with reference to the authoritarian nature of the Chinese government³⁵ that many Western scholars fear “not just that a new power is rising to challenge US supremacy, but the nature of the state that is providing this new challenge”.³⁶ According to this line of argument within the China threat’-literature the West is strengthening China by engaging it economically—despite sound concerns that China might

³¹ Though Johnston could additionally show that up to then no clear evidence of an offensive or proactive Chinese strategy had emerged.

³² Johnston (2003): 54ff. For the differing yet interconnected ‘China threat’ discourses in China and the US see Callahan, William A. (2005): ‘How to Understand China: The Dangers and Opportunities of Being a Rising Power’, *Review of International Studies*, Vol. 31, No. 4, pp. 701–714. The idea that China’s growing international activeness can be seen as a consequence of greater global US unilateralism (particularly during the presidency of George W. Bush) was also brought forward by Robert A. Pape. He argued that Beijing (like other major powers) was forced to follow a strategy of ‘soft balancing’ in order to cautiously challenge those foreign policies of Washington which were directly detrimental to Chinese national security interests (such as the establishment of an US ballistic missile defense system or Washington’s bypassing of international bodies of global governance such as the UN Security Council thus not taking into account Beijing’s security concerns). Pape, Robert A. (2005): ‘Soft Balancing against the United States’, *International Security*, Vol. 30, No. 1, pp. 7–45. See also Schweller and Pu (2011): 52–70.

³³ Ibid: 361ff. He noted that scenario two would make a gradual American retreat from the region necessary, something he described as unlikely.

³⁴ Ibid.: 364

³⁵ When it comes to China’s domestic system as well as that of many other regional states, Amitav Acharya noted that despite trends for democratization in Asia, ‘soft’ and ‘hard’ authoritarianism “remains a powerful phenomenon” and given that “Asia’s most dynamic economies have a recent authoritarian past, and the very fact that their economic advance was achieved under authoritarian rule lends powerful conceptual justification, even today, to soft authoritarianism as a condition for economic growth”. Moreover, he held that given the chaos and violent outbreaks that accompanied regional states’ democratic transitions (like in Indonesia and the Philippines), “all too often democracy gets a bad name”. Acharya, Amitav (2007): ‘Human Security and Asian Regionalism: A Strategy of Localization’, in: Acharya, Amitav/Goh, Evelyn (eds.): *Reassessing Security Cooperation the Asia-Pacific. Competition, Congruence, and Transformation*. Cambridge and London: MIT Press, p. 243.

³⁶ Breslin, Shaun (2005): ‘Power and Production: Rethinking China’s Global Economic Role’, *Review of International Studies*, Vol. 31, No. 4, pp. 735–753, p. 738.

alter the international system as soon as it is strong enough to push for its own interests. Following Thomas J. Christensen, who dealt with this question in a well-known 2006 article, the answer to this challenge depends on whether one sees the regional development in zero- or positive-sum terms.³⁷ The first view agrees that the economic engagement promotes China's rise as a new regional power that will try to edge out the US as soon as possible. The latter sees China's economic interaction with both the US and the rest of the world as a mutually beneficial engagement, which will actually pacify and bind rather than alienate and 'unleash' China. [...]

Around the same time David C. Kang argued that if the US only retreated significantly from the region, Asian nations would quickly accommodate China's central position instead of balancing against it, which according to him would effectively solve the question of regional stability.³⁸ [...] While it was already unlikely at the time of Kang's writing that the US would simply retreat from the region, Elizabeth Economy observed that China has considerably reformed its foreign policy since the 1990s and started to pursue a "more active diplomacy"³⁹ particularly towards Southeast Asian nations. [...]

David Shambaugh named China's rise to be the "principal cause"⁴⁰ of the changing international relations within Asia-Pacific. Shambaugh acknowledged that China's increase in 'hard power' was the major lens through which the middle kingdom's rise was seen at the time, particularly by US analysts.⁴¹ He recognised that historically rising powers have "catastrophically disrupted"⁴² the standing global order, but was optimistic that Asia-Pacific can accommodate both a growing and more influential China as well as the long-term US hegemon.⁴³ While Shambaugh acknowledged that Beijing gained influence in some cases at the expense of Washington, he firmly argued that regional security could not be seen in zero-sum terms, as also many cases existed, in which both China as well as the US increased their influence.⁴⁴ [...] Also RAND analyst Evan S. Medeiros stated that both nations "are

³⁷ Christensen, Thomas J. (2006): 'Fostering Stability or Creating a Monster? The Rise of China and US Policy towards East Asia', *International Security*, Vol. 31, No. 1, pp. 81–126.

³⁸ Kang, David C. (2006): 'Why China's Rise Will be Peaceful: Hierarchy and Stability in the East Asian Region', *Perspectives on Politics*, Vol. 3, No. 3, pp. 551–554, p. 552. In an earlier article Kang had already argued that the region is historically accustomed to a Sino-centric order, making it unlikely that regional states would join sides with the Washington against Beijing, but will bandwagon with it. See Kang, David (2003): 'Getting Asia Wrong: The Need for New Analytical Frameworks', *International Security*, Vol. 27, No. 4, pp. 57–85.

³⁹ Economy, Elizabeth (2006): 'China's Rise in Southeast Asia: Implications for the United States', *Journal of Contemporary China*, Vol. 14, No. 44, pp. 409–425, p. 410.

⁴⁰ Shambaugh, David (2005a): 'China Engages Asia. Reshaping the Regional Order', *International Security*, Vol. 29, No. 3, pp. 64–99, p. 64.

⁴¹ . Shambaugh, David (2005b): 'The New Strategic Triangle: US and European Reactions to China's rise', *The Washington Quarterly*, Vol. 28, No. 3, pp. 7–25, p. 14. Shambaugh shows that European analyst in general have a more moderate understanding of China's emergence as a new player in international affairs. *Ibid.*: 15f.

⁴² *Ibid.*: 23

⁴³ Shambaugh (2005a): 90ff. Also other authors emphasized the urgency for the US to make room for a growing China. See for instance Zweig, David/Bi, Jianhai (2005): 'China's Global Hunt for Energy', *Foreign Affairs*, Vol. 84, No. 5, pp. 25–38, p. 27 & 38.

⁴⁴ Note that when it comes to power in international affairs, zero-sum thinking is not limited to Western scholars. See Yan, Xuetong (2006): 'The Rise of China and its Power Status', *Chinese Journal of International Politics*, Vol. 1, No. 1, pp. 5–33, p. 13f.

shadowboxing for influence and status in Asia-Pacific”⁴⁵ and that China “seeks to create a regional environment in which US containment of China would be unwelcome, unfeasible and deleterious to US interest”.⁴⁶ He warned that the hedging strategies⁴⁷ of both sides create an “inherently unstable”⁴⁸ condition, which needs to be managed very carefully in order to avoid the two countries slipping into an open strategic rivalry.

Arthur Waldron outlined in an interesting piece on China’s economic and military modernization that both will have an effect not only on China itself as a regional (and global) player, but also on neighbouring states. According to him, they will face greater incentives to change their longstanding external behaviour and will themselves become more pro-active in regional affairs in order to balance and offset the impressive advances China has made since Deng’s reforms.⁴⁹ In turn, this might lead to even greater military and diplomatic responses by Beijing in order to address any counterbalancing reactions of major states on the Chinese periphery (part. India and Japan). [...] Given the fact that the US continues to be involved in Asia-Pacific security affairs, American troops would almost inevitably be drawn into a potential conflict too, particularly as Washington is a prominent security partner to many Asian nations.⁵⁰

David Zweig and Bi Jianhai added that when it comes to trade, China has also made “some remarkable inroads, venturing into the United States’ traditional sphere of influence”⁵¹ in Latin America and Australia. The authors furthermore outlined that Beijing was largely unwilling in the recent past to follow the West’s self-imposed trade restrictions with autocratic regimes, thereby undermining efforts—especially Washington’s—to isolate or punish rogue states, e.g. in cases of serious human rights violations, nuclear proliferation or hindering democratisation.⁵² [...] Also Zweig and Bi argued that the real challenge for Sino-American relations would arise when China starts to develop a greater military foothold. [...]

More optimistic was the perspective given by Zbigniew Brzezinski in an exchange with John J. Mearsheimer in *Foreign Policy* under the ambiguous headline ‘Clash of the Titans’. While Brzezinski acknowledged that there might be some friction between Washington and Beijing during the establishment of a “Chinese sphere of influence”⁵³ he accepted the subsequent retraction of US power in the region as a given and pointed out that China nevertheless was still militarily much weaker than the US. In contrast, Mearsheimer voiced the opinion in his article that

⁴⁵ Medeiros, Evan S. (2005): ‘Strategic Hedging and the Future of Asia-Pacific Stability’, *Washington Quarterly*, Vol. 29, No. 1, pp. 145–167, p. 145.

⁴⁶ Ibid: 155.

⁴⁷ In general, hedging is a strategy that seeks to avoid tight ties with other states particularly in the field of military alliances. In other words, states that pursue a hedging strategy seek to cooperate with all states and try to avoid situations in which they might have to take sides between warring factions. See also *ibid.* 164, FN1.

⁴⁸ Ibid: 158.

⁴⁹ Waldron, Arthur (2005): ‘The Rise of China: Military and Political Implications’, *Review of International Studies*, Vol. 31, No. 4, pp. 715–733, part. 721ff.

⁵⁰ See on this also Funabashi (2008): 113ff.

⁵¹ Zweig and Bi (2005): 30

⁵² Ibid: 32. From a US perspective this might apply to Iran, North Korea, Myanmar, Sudan and Venezuela

⁵³ Brzezinski, Zbigniew (2005a): ‘Make Money, Not War’, *Foreign Policy*, No. 146, January/ February 2005, pp. 46–47.

*China cannot rise peacefully and if it continues its dramatic growth over the next few decades, the United States and China are likely to engage in an intense security competition with considerable potential for war.*⁵⁴

Mearsheimer saw the reason for this rooted in Beijing's desire to achieve what Washington already had: establishing hegemony in its own region and maximizing the power gap between itself and its neighbours.⁵⁵ This, according to Mearsheimer, would furthermore mean that China would try to push the US out of Asia, just as the US pushed the European powers out of the Western Hemisphere. [...] In his reply to Mearsheimer's text, Brzezinski argued that the theory Mearsheimer used was "essentially retrospective"⁵⁶ due to the fact that nuclear weapons would ultimately alter international relations, rendering historic examples obsolete. Mearsheimer's reply to Brzezinski's first text showed up examples where economic bonds did not prevent military escalation and that Beijing might very well develop capable military forces over the next two decades that would challenge US military supremacy.⁵⁷ Mearsheimer concluded that pushing the US out of Asia would also allow Beijing to deal with the Taiwan question once and for all.

In Brzezinski's rejoinder to Mearsheimer he argued that China would hardly be capable of pushing the US out of Asia, as the first lacks the ability to drive US troops out of Japan even in the near future (unless achieved by force, which would mean open war with the US and other regional states, something that Brzezinski viewed to not be in Beijing's interest).⁵⁸ [...] Mearsheimer concluded the debate with a final reply to Brzezinski and argued that Beijing is likely to be wise enough not to pick a fight with Washington over Taipei—but that it will try to build up its economy until it were bigger than that of the US and then seek to translate it into an enhanced military capability and create regional trouble for Washington by "dictating terms to states in the region"⁵⁹ (i.e. not challenging the US directly). [...]

A year later, Mearsheimer wrote more extensively on the future of China-US relations. He argued that if China continues to grow economically over the next decades, Washington and Beijing "are likely to engage in an intense security competition with considerable potential for war".⁶⁰ [...] While for him this might involve military force used by Beijing on its quest for regional dominance, he nevertheless saw it as much more likely that China will try to use its economic clout to impose certain levels of 'acceptable' behaviour on regional states, as well as take steps to slowly push US forces out of the region. [...]

⁵⁴ Mearsheimer, John J. (2005a): 'Better to Be Godzilla Than Bambi', Foreign Policy, No. 146, January/February 2005, pp. 47–48.

⁵⁵ Ibid: 48.

⁵⁶ Brzezinski, Zbigniew (2005b): 'Nuclear Weapons Change Everything', Foreign Policy, No. 146, January/February 2005, pp. 48–49.

⁵⁷ Mearsheimer, John J. (2005b): 'Showing the United States the Door', Foreign Policy, No. 146, January/February 2005, p. 49.

⁵⁸ Brzezinski, Zbigniew (2005c): 'America's Staying Power', Foreign Policy, No. 146, January/ February 2005, pp. 49.

⁵⁹ Mearsheimer, John J. (2005c): 'It's Not a Pretty Picture', Foreign Policy, No. 146, January/ February 2005, p. 50.

⁶⁰ Mearsheimer, John J. (2006): 'China's Unpeaceful Rise', Current History, Vol. 105, No. 690, pp. 160–162, p. 160.

[...] Robert G. Sutter argued that the US was in a strong position given its reputation as a reliable security provider to regional states and the fact that China still had a long way to go to substitute the US as the leading regional power (e.g. when it comes to the government's ability to mobilize economic and/or military assets). He nevertheless acknowledged the general tendency of Chinese foreign policy makers to continue "to offset and counter US influence in a variety of ways through trade agreements, rhetoric, Asia-only groupings, and other means that amount to a soft balancing against the US superpower."⁶¹

However, Sutter also outlined that Asian government's try to hedge against China's rise by looking for other partners inside and outside of the region—a tendency that might be beneficial for the US.⁶² [...]

Daniel Drezner voiced a different opinion with regards to the consequences of China's economic success. He observed a "tectonic shift [which] will pose a challenge to US-dominated global institutions that have been in place since the 1940s"⁶³ and described the unfolding of a multipolar order particularly due to the rise of China, India and the other BRICS.⁶⁴ [...] Drezner reasoned that Washington has to try to incorporate Beijing (and New Delhi) into existing global governance structures and warned that if it fails to do so the emerging powers may create their own institutions void of US membership (such as the Shanghai Cooperation Organisation (SCO) at the time of Drezner's writing),⁶⁵ something that would run seriously against US interests.⁶⁶ [...]

[...] Kees van der Pijl argued that China is a historically unique contender state because it holds a major stake in the US economy, as it is the biggest holder of US

⁶¹ Ibid: 2

⁶² See for instance *ibid.* 55ff. Sutter was thus much more optimistic about the regional effects of the hedging strategies pursued by China and the US than other authors. For a different perspective see Medeiros (2005).

⁶³ Drezner, Daniel (2007): 'The New New World Order', *Foreign Affairs*, Vol. 86, No. 2, pp. 34–46, p. 34.

⁶⁴ A grouping encompassing Brazil, Russia, India, China and South Africa. Drezner was particularly concerned about India and China. A statistic of the US National Intelligence Council he cited estimated that by 2025 China and India will be the second and fourth largest global economies. *Ibid.*: 34. Interestingly, China had already achieved this by 2010 and India became the third biggest economy in 2013 (GDP in PPP).

⁶⁵ *Ibid.*: 45f. Drezner mentioned the SCO as a prime example for China's already then visible strategy to found own institutions without US participation if deemed necessary by Beijing. On China's and Russia roles in and motivations for forming the SCO see Fels, Enrico (2009): *Assessing Eurasia's Powerhouse. An Inquiry into the Nature of the Shanghai Cooperation Organisation*. Bochum: Winkler Verlag. Interestingly, the founding of the BRICS' New Development Bank in July 2014 (equipped with US\$50 billion) as an alternative to the World Bank as well as the establishment of the BRICS' Contingent Reserves Arrangement (equipped with US\$100 billion) as an alternative to the

International Monetary Fund (IMF) actually shows that Drezner's warnings were neither unreasonable nor taken into account by US foreign policymakers. Additionally, it seems that China could not be convinced to become what Robert Zoellick called 2005 a 'responsible stakeholder'—at least following an US understanding of the term, i.e. becoming more integrated into the US orbit. Quite opposite, from a Chinese perspective, it is actually the US which should be seen—in the words of China's former chief WTO negotiator—to be an 'irresponsible stakeholder'. See Daniel, Frank J. (2014): 'Shanghai most likely headquarters for BRICS development bank', *Reuters*, 14th July 2014, <http://uk.reuters.com/article/2014/07/14/uk-brics-summitidUKKBN0FJ19I20140714>

(25.07.2014) and Li, Zhongzhou (2007): 'An Irresponsible Stakeholder', *China Daily*, 26th June 2007, http://china.org.cn/international/opinion/2007-06/26/content_1215148.htm (25.07.2014).

⁶⁶ Narlikar is particularly sceptic about integrating China and 'socializing' it to accept the current international norms. See Narlikar (2010): 159f.

government securities (bonds, notes etc.). This provides the political leadership in Beijing with an important leverage: the ability to induce a massive deterioration of the US currency (and provoke an economic shock to the global economy). [...]

In his balanced review essay on prominent books on China's rise, [...] Christopher Layne found two reasons why US 'soft power'—different than some of the other authors above argued—would not be sufficient to ensure American hegemony. Firstly, the GFC actually undermined one of the important pillars of US soft power: American-style free market capitalism (and maybe even liberalism as an economic and institutional ideology).⁶⁷ According to Kishore Mahbubani, the GFC has “resulted in a global demystification of the Western competence. Any illusion that the Western economies are better prepared to handle great crises has vanished.”⁶⁸ Additionally, as Wendy Dobson—notable Canadian academic and a former Deputy Minister of Finance—noted, the GFC

*marks a turning point in reshaping world economic order. It has accelerated the decline of US economic influence and shocked Asian governments into reducing their export dependence on US consumers and to explore ways to rely more on their own domestic and regional demands.*⁶⁹ [...]

The second reason Layne identified as a limit to US 'soft power' is that China is becoming much more active in the field of soft power and public diplomacy.⁷⁰ [...] Referring to the work of IPE scholars Jonathan Kirshner on *Dollar Primacy and American Power* and Eric Helleiner on *Political Determinants of International Currencies*, Layne furthermore argued that due to the fiscal imbalance and economic problems of the US, future American efforts to stabilise the dollar might very well coerce Washington to retrench strategically and subsequently retract American overseas military commitments.⁷¹ [...]

Robert A. Pape likewise marked economic weaknesses such as high US government debt and the nation's stunning negative current-account balance next to its strategic overstretch (e.g. Iraq War) as the primary determinants of Washington's “unprecedented decline”.⁷² [...] Pape concluded that while the US was very likely going to be the most

⁶⁷ Ibid: With its state-capitalist, authoritarian domestic polity China already provides a different political model for non-democratic, non-Western states to refer to for national governance and development. A 'Beijing Consensus' is thus seen by some authors as a distinguished model that challenges the West's 'Washington Consensus' on the international level. See Halper, Stefan (2010): *The Beijing Consensus: Legitimizing Authoritarianism in Our Time*. New York: Basic Books, part. pp. 9–73 & 103–133

⁶⁸ Mahbubani, Kishore (2008): *The New Asian Hemisphere: The Irresistible Shift of Global Power to the East*. New York: PublicAffairs PBG, p. xi. The view of a “moral failure” of Western capitalism is also expressed in Tselichtchev (2012): 93.

⁶⁹ Dobson, Wendy (2009): *Gravity Shift. How Asia's New Economic Powerhouses Will Shape the Twenty-First Century*. Toronto and London: University of Toronto Press, p. 183.

⁷⁰ For a critical, yet insightful perspective on Chinese soft power see Suzuki, Shogo (2009): 'Chinese Soft Power, Insecurity Studies, Myopia and Fantasy', *Third World Quarterly*, Vol. 30, No. 4, pp. 779–793, part. pp. 787f.

⁷¹ Ibid: 169. Kirshner, Jonathan (2008): 'Dollar Primacy and American Power: What's at stake?', *Review of International Political Economy*, Vol. 15, No. 3, pp. 418–438 and Helleiner, Eric (2008): 'Political Determinants of International Currencies: What Future for the US Dollar?', *Review of International Political Economy*, Vol. 15, No. 3, pp. 354–378.

⁷² Pape, Robert A. (2009): 'Empire Falls', *The National Interest*, January/February 2009,

capable state for a long time, its relative decline—or the relative rise of others—allows other great powers to form coalitions that may challenge US interests beyond the soft-balancing behaviour visible in the first decade after the end of the Cold War.⁷³ [...]

The relative decline of the US compared to other international actors is also discussed by Robert J. Art in an article from 2010. [...] According to him, at the root of the new Chinese international clout is its impressive economic development. [...] Given both the lack of a stark ideological competition and the strong interests in keeping the mutual beneficial trade relation—which Stephen Roach aptly called a decade-long “natural symbiosis”⁷⁴—going, Art sees only the future development of Taiwan as well as possible incidents at sea between the two nations’ navies in their competition for maritime dominance in East Asia as trigger points for war.⁷⁵ [...] Moreover, he fears that Chinese nationalism and Washington’s concerns about regional states’ trust in US credibility with regards to agreed security commitments “could feed upon one another in dangerous ways.”⁷⁶

An interesting analogy is brought forward by Barry Buzan; [...] just like Washington at the time, Beijing primarily wants to engage the world economically (while staying out of balance-of-power politics) and follows a policy of military restraint, i.e. China favours economic development over the swift growth of capable military forces. [...] Buzan continues by saying that although China is not openly challenging the international order, it is best described as a *reformist revisionist country*, i.e. a state that accepts some of the institutions and norms of the international system it is operating in, but resists or wants to reform (or even abolish) many other components of that system.⁷⁷

[...] Daniel Twining sees China as a rising actor in regional affairs due to a strategic trend that is marked by a “considerable expansion”⁷⁸ of Chinese military and economic capabilities accompanied by the growing regional political influence of Beijing. However, Twining argues that there are four possible scenarios for Asia-Pacific’s future development

pp. 21–34, p. 21.

⁷³ Ibid: 30f. This argument can also be found in Dobson (2009): 184. On soft balancing see Pape (2005). Others call this “‘cost-imposing’ strategies” and “practice of resistance”. See Schweller and Pu (2011): 48f.

⁷⁴ Roach (2009): 327. Like many others also Roach, the long-time chief economist of Morgan Stanley, worries that respective domestic economic patterns are beginning to change the bilateral relationship and lead to an economic disequilibrium that would add to the sources of tensions. Ibid.: 328ff and 386–393. He warns that policymakers on both sides should not count on the peace inducing effects of complementary trade ties (the US as a consumer and low saver, China as a producer and high saver) because “it may well be that US-Chinese symbiosis is nothing more than a passing phase—reflecting a coincidence of mutual interests that will exist for only a relatively brief period of time”. Ibid.: 388. For his analysis of the domestic economic problems of the US that affect its (increasingly detrimental) trade relations and the resemblance of the ongoing ‘China bashing’ with the ‘Japan bashing’ of the early 1980s see *ibid.*: 332–343 and 357–361. With regards to the trade relationship between China and the US, Stanford historian Ian Morris gloomily remarks that “Chimerica may have been merely a layover on the road to Eastern rule”, yet if it “splits abruptly and vindictively it will mean financial disaster for both partners”. Morris (2010a): 586 & 606. See also the detailed discussion on Sino-American co-dependency in Roach (2014).

⁷⁵ Art (2010): 372.

⁷⁶ Ibid: 391. On the matter of regional states ‘trust into US commitments see also Chang, Felix K. (2014): ‘Economic and security Interests in Southeast Asia’, *Orbis*, Vol. 58, No. 3, pp. 378–391, p. 390.

⁷⁷ Ibid: 18.

⁷⁸ Twining, Daniel (2010): ‘Democratic Partnership in Asia’, *Policy Review*, October/November 2010, pp. 55–70, p. 58.

that might follow from this process of Chinese “Prussianisation”,⁷⁹ as Twining labels it. In two of these scenarios—a Lockean regional order under US leadership and a Kantian regional order similar to today’s Europe—China would not be capable of dominating the region on its own as the US would remain in a powerful, dominant position. In the other two scenarios, however, China would either be able to push the US out of the region due to growing US weaknesses (which might force Washington to concentrate more on domestic issues and thus lead to a basic retreat from Asia-Pacific, which in turn results into a broad regional realignment of other states with China) or could succeed in establishing a Sino-centric order with Beijing on top of a hierarchical order that has a Chinese-dominated East Asia and Southeast Asia at its heart; a regional order, in other words, in which many countries have effectively been ‘Finlandised’.⁸⁰ [...] Ultimately, he believes that the regional development will be decided by regional states’ desire for democracy and liberty (making the Lockean scenario most likely) and that the appeal of Western values will provide the tool for Washington to bind them together in order to successfully handle “the dark side of China’s rise.”⁸¹

A less optimistic view is expressed in Aaron L. Friedberg’s *Contest for Supremacy*. He is convinced that Washington and Beijing are already interlocked in an increasingly intense strategic rivalry for power and influence, not only in Asia-Pacific but also around the globe.⁸² Friedberg does not believe that this is due to mere mutual misperceptions or past policy mistakes, but identifies domestic regime variables (i.e. ideological differences, nature of the respective political regimes), the shifting structure of the international system and mistrust as root causes for this development.⁸³ [...] He acknowledges two key constraining variables that have so far prevented open confrontation: Firstly, policy-makers in both China and the US believe that time is on their side (i.e. Washington hopes to transform China into a liberal democracy,⁸⁴ while Beijing believes that it is improving the nation’s power resources and thus the grip of the Communist Party while overtaking the US) and secondly, both nations are deeply economically entangled. [...] In his opinion only a political liberalisation of China has the potential to ultimately alter Sino-US relations into firmly peaceful ones.⁸⁵ Until that happens, however, the balance between the factors is a “fragile”⁸⁶ one at best. He thus concludes that *if China’s power continues to grow while its regime remains essentially unchanged, the competitive aspects of the Sino-American relationship will increase in importance and intensity.* [...]

⁷⁹ Ibid: 59.

⁸⁰ Ibid. 59ff. ‘Finlandization’ describes a situation in which a state is economically strongly dependent on another more powerful state and/or militarily marginalized by it. This allows the more powerful state to play a very prominent role in the weaker state’s foreign policy formulation, although the weaker state remains officially sovereign of its international affairs.

⁸¹ Ibid: 69.

⁸² Friedberg, Aaron L. (2011): *A Contest for Supremacy. China, America, and the Struggle for Mastery in Asia*. New York & London: W. W. Norton & Company, p. 1f.

⁸³ Ibid.

⁸⁴ For a pessimistic view on the prospect for such an endeavor see Kurth, James (2012):

‘Confronting a Powerful China with Western Characteristics’, *Orbis*, Vol. 56, No. 1, pp. 39–59. American steps to make China to become liberal were depicted by some (in quite strong words) as an escalation of “America’s anti-China brinkmanship”. Roach (2009): 365.

⁸⁵ Ibid: 38. For his insightful discussion of the seven factors see *ibid.* 38–56.

⁸⁶ Ibid: 57.

According to Friedberg, Beijing wants to supersede Washington as the hegemon in East Asia and maybe even push it out of the region without risking open confrontation as this might be disastrous.⁸⁷ In order to achieve this goal, the Chinese political leadership is trying to remain on good terms with the US, while at the same time building new regional institutions excluding US participation working to preserve a stable strategic rear,⁸⁸ and seeking to extend its influence in the Asian maritime sphere.⁸⁹

In his comprehensive and balanced book [...] David Lai also argues that although China is benefitting from its economic integration into the Western-led liberal global order, Chinese leaders do not share the core political values that underpin the system. According to him, this has rendered China a threat to that order ever since its upward development began.⁹⁰ [...] He believes that among the three possible future scenarios he devises— *deadly contest for change*, *peaceful change of guard* (i.e. a recurrence of the power transition between London and Washington) as well as *reluctant accommodation*— the last one will be the most likely.⁹¹ It is interesting to note that in each of his scenarios Lai axiomatically believes the days of the US in Asia-Pacific are numbered. The primary reason for this seems to be his understanding that even though Beijing and Washington try to have positive and stable relations, their national interests simply differs too much. Most importantly, they diverge about what Lai defines as Chinese “‘nation-building’ issues”,⁹² i.e. the economic and political (democratic vs. autocratic) development of China as well as the future status of Taiwan, Tibet, Xinjiang and the disputes in the adjunct East and South China Seas (where both even disagree about the meaning of UNCLOS⁹³). According to him, this makes their relationship not only full of clashing interests, but more importantly most of these interests

⁸⁷ Friedberg (2011): 166. This is also one of the major themes in Dyer (2014). While Dyer is more optimist about Washington’s resourcefulness vis-à-vis a rising China, he also acknowledged that “[t]he US is also entering a critical period in which its economic problems are starting to undermine its role in the world”. Ibid.: 278.

⁸⁸ As I have argued elsewhere, this is one of the major reasons why China helped to establish institutions like the SCO and the BRICS Investment Bank. See interview in Ebbighausen, Rodion (2014): ‘Anti-westliche Allianz in Asien’, Deutsche Welle, 11th September 2014, <http://dw.de/p/1D9oo> (17.09.2014) as well as Fels, Enrico (2014): ‘The Regional Significance of the Shanghai Cooperation Organization (SCO) in Light of Afghanistan’s Instability’, in: Jonboboiev, Sunatullo/ Rakhmimov, Mirzokhid/Seidelmann, Reimund (eds.): Central Asia Today: Countries, Neighbors, and the Region. Gottingen: Cuvillier Verlag, pp. 323–346, p. 328f.

⁸⁹ Friedberg (2011): 166–180.

⁹⁰ Ibid: 50. For Michael Pillsbury, the idea that China wants to become more Western and will eventually embrace the West’s mind-set is one of the five false assumptions (next to engagement bringing complete cooperation, Chinese eventual democratization, Chinese fragility and upcoming decline and the weakness of China’s hawks in Beijing) that make up many Western scholars wishful thinking on China. According to him, Beijing is pursuing a long-term strategy and is aiming to replace Washington in the long run, not within a few decades. See Pillsbury, Michael (2015): *The Hundred-Year Marathon. China’s Secret Strategy to Replace America as the Global Superpower*. New York: Henry Holt and Company.

⁹¹ Ibid. 81. Note that an important reason for why he excludes the first scenario is the existence of nuclear weapons. A key reason for his dismissal of scenario two are the different overall capabilities gap (and the potential for further capabilities) between Great Britain and the United States in the nineteenth century compared to the current situation between China and the United States.

⁹² Ibid.: 97

⁹³ UNCLOS stands for the United Nations Conventions on the Law of the Sea, which is in force since 1994. It integrates most of the international maritime laws into one legal body and established among other things an international maritime tribunal in Hamburg. More than 160 UN member states and the European Union have signed the UNCLOS-treaty so far. While the US participated in the negotiation rounds and considerably shaped the treaty text, it is part of only a small group of UN member states that have not yet ratified the treaty

have the potential to trigger overreaction and start an accidental open confrontation.⁹⁴ [...] He concludes his assessment by pointing to a silver lining: both nations' leaders are aware that they are engaged in a power transition process and neither seeks to start a war.⁹⁵

[...] Aaron L. Friedberg's (2012) describes the character of the political system in China as key to a stable and fruitful cooperation with the United States. [...] In case of a genuine Chinese democratisation Friedberg imagines that both China and the US would feel less threatened about the other's intentions and eventually the "United States could learn to live with a democratic China as the dominant power in East Asia, much as the United Kingdom came to accept the United States' dominant role in the Western Hemisphere."⁹⁶ [...]

Hugh White voices a view about a possible dominant future role of the United States in Asia that fits very well to this negative outlook of US influence development. He believes that the "biggest change in the distribution of wealth and power since the Industrial Revolution"⁹⁷ has already led to the beginning of a new order in Asia-Pacific with a strong China at the centre and a less-powerful West at the sidelines. According to him, the "Asian century"⁹⁸ will include countries like India and Indonesia, but particularly China will be positioned to reshape the regional order in its favour. [...] White argues that as Asia is not only inhabited by China but also by other great and middle powers, neither Beijing nor Washington will be able to dominate the region again, meaning that "the Asian century will not belong to any one country."⁹⁹ [...]

According to a 2013 monograph by Denny Roy, [...] the ongoing strategic rivalry between China and the US "has been relatively restrained and exploratory",¹⁰⁰ as neither the current US alliances are openly anti-Chinese nor is Washington trying to lure China's allies out of its sphere of influence.¹⁰¹ [...] According to Roy, China's re-emergence has heightened America's sense of vulnerability and fostered the bilateral competition for regional influence—which brought about a tit-for-tat thinking in both capitals.¹⁰² [...] Even though Roy tries to provide a balanced and non-alarmist picture of the bilateral relations he nevertheless concludes

that the cost of avoiding the possibility of conflict with China would be the abdication of America's position as a great power in Asia. This is not likely until and unless Washington concludes that America cannot sustain this position either because China's relative advantages are overwhelming or because internal US weakness forces an American retrenchment in its overseas commitments. This situation illustrates the tendency in

⁹⁴ Ibid: 99 & 173–176

⁹⁵ Ibid: 201f. Note, however, that the Power Transition Theory, which Lai refers to frequently, holds that due to their declining or rising trajectories respectively both contenders nevertheless have great incentives to militarily engage the other one during at distinctive points in time in the power transition process: the rising state (i.e. China) as soon as he believes to be strong enough to alter the existing order by force, the established hegemon (i.e. the US) as long as he feels confident to still being able to defeat the rising rival. See Organski (1968): 371.

⁹⁶ Friedberg (2012): 51

⁹⁷ White, Hugh (2013): 'The New Security Order. An Epochal Change', East Asia Forum Quarterly, Vol. 5, No. 2, pp. 8–9, p. 8.

⁹⁸ Ibid.

⁹⁹ Ibid.

¹⁰⁰ Roy (2013): 41.

¹⁰¹ Ibid.

¹⁰² Ibid: 51, 55 & 58.

*international politics for security to be a zero-sum game: for one great power to have more security, a neighbouring great power must have less.*¹⁰³

Μετάφραση

1.1 Επισκόπηση της βιβλιογραφίας: Η κήρυξη της σύγκρουσης των Τιτάνων

Οι σχέσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας αποτελούν το αντικείμενο έντονων συζητήσεων μεταξύ των μελετητών των διεθνών σχέσεων, δεδομένου ότι «πιο επικίνδυνη και από ένα υποσύστημα μιας μεγάλης δύναμης θεωρείται η κατάσταση στην οποία δύο μεγάλες δυνάμεις έχουν ισχυρή επιρροή σε μια περιοχή».¹⁰⁴ Κατ' αναλογία στις διπλωματικές σχέσεις μεταξύ της Κίνας και των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν σημειωθεί με τον καιρό σημαντικές εξελίξεις. Συνοπτικά, παρά την επίσημη αναγνώριση της Κίνας ως «στρατηγικού εταίρου» από την κυβέρνηση Clinton, οι σχέσεις Κίνας- ΗΠΑ είναι τεταμένες ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 (λόγω, μεταξύ άλλων, της κατάστασης έκτακτης ανάγκης στην Ταϊβάν το 1995).¹⁰⁵ Η κυβέρνηση του George Bush, που διαδέχτηκε αυτή του Clinton, άρχισε να βλέπει το Πεκίνο ως έναν «στρατηγικό ανταγωνιστή» στις αρχές της δεκαετίας του 2000.¹⁰⁶ Ωστόσο, αυτό δεν εμπόδισε τη δεύτερη κυβέρνηση Bush να διαμορφώσει, μετά από μερικά χρόνια, μία πολύ καλή σχέση συνεργασίας με το Πεκίνο.¹⁰⁷ Η κυβέρνηση Obama αποφάσισε μεταγενέστερα μία «στροφή προς την Ασία», μια επανεξισορρόπηση, δηλαδή, τόσο των στρατιωτικών μέσων όσο και του διπλωματικού ενδιαφέροντος. Ωστόσο, σύμφωνα με τους ειδικούς της εξωτερικής πολιτικής αυτό «θα δημιουργήσει νέα σημεία έντασης και αυξανόμενου ανταγωνισμού με την Κίνα με σκοπό την άσκηση επιρροής στην περιοχή».¹⁰⁸

[...] Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι οι μεταβαλλόμενες τάσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας δεν έχουν περάσει απαρατήρητες από τους Δυτικούς μελετητές και πολιτικούς... Στην πραγματικότητα, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.¹⁰⁹ Λίγο καιρό μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης,

¹⁰³ Ibid: 57.

¹⁰⁴ Copeland, Dale C. (2012): "Realism and Neorealism in the Study of Regional Conflict", in: Paul, T.V. (ed.): International Relations Theory and Regional Transformation. Cambridge: Cambridge University Press, pp. 49–73, p. 70.

¹⁰⁵ Christensen, Thomas J. (2011b): Worse than a Monolith Alliance Politics and Problems of Coercive Diplomacy in Asia. Princeton and Oxford: Princeton University Press, σελ. 244. Άλλες εντάσεις δημιουργήθηκαν, για παράδειγμα, λόγω του βομβαρδισμού της Πρεσβείας της Λαϊκής Δημοκρατίας στο Βελιγράδι το 1999 από τις Αμερικανικές δυνάμεις κατά τη διάρκεια του πολέμου του ΝΑΤΟ κατά της Γιουγκοσλαβίας, λόγω των σχετικών με τα κατασκοπικά αεροσκάφη EP-3 το 2001 κρίσεων, των στρατιωτικών πωλήσεων της Ουάσιγκτον στο Ταϊπέι το ίδιο έτος και του αυξανόμενου στρατιωτικού προφίλ της Κίνας στην Ταϊβάν.

¹⁰⁶ Smith, Martin A. (2012): Power in the Changing Global Order. Cambridge: Polity Press, p. 151.

¹⁰⁷ Roy, Denny (2013): Return of the Dragon Rising China and Regional Security. New York: Columbia University Press, p. 46.

¹⁰⁸ Stratfor (2010): China: Power and Perils. Austin: Stratfor Press, p. 264.

¹⁰⁹ Δεδομένης της ευρείας βιβλιογραφίας σχετικά με το συγκεκριμένο ζήτημα, η συνακόλουθη συζήτηση μπορεί μόνο να παρουσιάσει μία συνοπτική εικόνα των πιο κυρίαρχων επιχειρημάτων, τα οποία ουσιαστικά είναι δυνατόν να κατανεμηθούν σε τρεις σχολές: στην επικρατέστερη που υποστηρίζει τον μελλοντικό στρατηγικό

ο Nicholas D. Kristof αναφέρθηκε στην άνοδο της Κίνας χαρακτηρίζοντάς την ως «τη σημαντικότερη τάση στον κόσμο τον επόμενο αιώνα».¹¹⁰ Πολλοί άλλοι Δυτικοί –κυρίως Αμερικανοί– μελετητές, ωστόσο, ήταν λιγότερο αισιόδοξοι. Ο συγγραφέας Richard Betts, για παράδειγμα, αναγνώρισε την Κίνα ως το έθνος αυτό που «θα διαταράξει πιθανότατα με την πάροδο του χρόνου την ισορροπία στην περιοχή, αλλά και στον κόσμο»,¹¹¹ καθώς επίσης προειδοποίησε, δεδομένου του υψηλού ρυθμού οικονομικής ανάπτυξης της Κίνας και της αύξησης των στρατιωτικών δαπανών του Πεκίνου, ότι η μόλις μέχρι πρότινος ισχυρή Σοβιετική απειλή αποτέλεσε στην πραγματικότητα μία «συγκριτικά μετριοπαθής πρόκληση»¹¹² για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Με άλλα λόγια, ο Betts άρχισε πολύ νωρίς να περιγράφει την οικονομική ανάπτυξη της Κίνας ως απειλή για τα Αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή.¹¹³

Ο Betts δεν ήταν, βέβαια, ο μόνος που κατανόησε τις εξελίξεις στην περιοχή. [...] Ο Denny Roy ανέλυσε την ανάδυση της Κίνας ως μιας οικονομίας μείζονος σημασίας με αυξανόμενο στρατιωτικό δυναμικό και την περιέγραψε (μάλλον ανησυχητικά) ως «τη σοβαρότερη»¹¹⁴ πρόκληση ασφάλειας για τις γειτονικές χώρες καθώς και τη «μεγαλύτερη απειλή για τη σταθερότητα της περιοχής μετά τον Πόλεμο του Ειρηνικού».¹¹⁵ Ο Roy οραματίστηκε την ανάπτυξη της αναδυόμενης στρατιωτικής ικανότητας της Κίνας χάρη στην ακμάζουσα οικονομία της, η οποία- σύμφωνα με τη δική του εκτίμηση- όχι μόνο θα επέτρεπε στο Πεκίνο την δυναμική επιδίωξη της ατζέντας του έναντι των άλλων μικρότερων γειτονικών κρατών (εγκαθιστώντας, δηλαδή, μία περιφερειακή ηγεμονία), αλλά επίσης θα πυροδοτούσε έναν ανταγωνισμό εξοπλισμών με την Ιαπωνία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, επιφέροντας αστάθεια στο περιφερειακό περιβάλλον ασφάλειας για όλους τους εμπλεκόμενους.¹¹⁶

[...] Κατά το ίδιο σκεπτικό, ο Chalmers Johnson απευθυνόμενος στους αναγνώστες του δήλωσε ότι «είναι καιρός να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε την ανάγκη εξισορρόπησης της

ανταγωνισμό), στην πιο αμφίβολη που εκτιμά την ειρηνική άνοδο της Κίνας και τη ρεαλιστική που πιστεύει στην ανταγωνιστική συνύπαρξη. Βλ. Evans, Michael (2011): "Power and Paradox: Asian Geopolitics and Sino-American Relations in the 21st Century", *Orbis*, Vol. 55, No. 1, pp. 85–113. Επιπλέον, όχι μόνο οι Δυτικοί αλλά και οι Ασιάτες μελετητές τοποθετούνται σχετικά με το σενάριο της «μετατόπισης ισχύος» και συζητούν την πιθανή αλλαγή των περιφερειακών και παγκόσμιων σχέσεων λόγω του αυξανόμενου οικονομικού κύρους της Κίνας. Βλ. για παράδειγμα το εύστοχο άρθρο του Ming Li (2005): "The Rise of China and the Demise of the Capitalist World-Economy: Exploring Historic Possibilities in the 21st Century", *Science & Society*, Vol. 69, No. 3, pp. 420–448, part. 434–440 και την ενδιαφέρουσα κριτική στο Hagström, Linus (2012): "Power Shift in East Asia? A Critical Reappraisal of Narratives on the Diaoyu/Senkaku Incident in 2010", *The Chinese Journal of International Politics*, Vol. 5, No. 3, pp. 267–297, part. 291-295.

¹¹⁰ Kristof, Nicholas D. (1993): 'The Rise of China', *Foreign Affairs*, Vol. 72, No. 5, 59-74, p. 59.

¹¹¹ Ibid: 36

¹¹² Ibid: 53f.

¹¹³ Βλ. επίσης Ibid: 55. Γι' αυτό, συνέδεσε, επίσης, το μέγεθος και τη γεωγραφική θέση της Κίνας με αυτό που ο ίδιος ορίζει ως «δομική θεωρία του Γερμανικού Προβλήματος»: Τα κινεζικά μέτρα για την εγγύηση της ασφάλειας θα πυροδοτήσουν αναπόφευκτα ευρείς αντιδράσεις ασφάλειας στα γειτονικά κράτη, ταράζοντας ακόμη περισσότερο την ισορροπία στην περιοχή, γεγονός το οποίο οι ΗΠΑ ανέκαθεν επιδίωκαν να αποτρέψουν. Βλ. ibid: 61, προσωπική μου υπογράμμιση

¹¹⁴ Roy, Denny (1994): "Hegemon on the Horizon? China's Threat to East Asian Security", *International Security*, Vol. 19, No. 1, pp. 149–168, p. 149.

¹¹⁵ Ibid: 168

¹¹⁶ Ibid: 156–165

μελλοντικής Κινεζικής ισχύος». ¹¹⁷ [...] Το 1997, [...] ο Kishore Mahbubani δήλωσε πολύ πιο μετριοπαθώς ότι λόγω της οικονομικής ανάπτυξης της Κίνας, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα απολέσουν αναπόφευκτα ένα μέρος της περιφερειακής και παγκόσμιας επιρροής τους. Συνεπώς, «η Ουάσιγκτον ίσως να μην αποτελέσει πια τη σύγχρονη Ρώμη» ¹¹⁸, ωστόσο ο Mahbubani οραματίστηκε μία «Ασιατική Αναγέννηση» ¹¹⁹ με μία Κίνα ευημερούσα, η οποία θα έπρεπε να συμπεριληφθεί και όχι να αποκλειστεί από αυτήν με σκοπό τη διατήρηση της οικονομικής ανάπτυξης όλων των κρατών, συμπεριλαμβανομένων και των ΗΠΑ. ¹²⁰ Αξίζει να σημειωθεί ότι λίγους μήνες νωρίτερα, οι Richard Bernstein και Ross H. Munro είχαν προειδοποιήσει τους αναγνώστες τους στο ίδιο περιοδικό, Foreign Affairs, ότι:

από τα τέλη της δεκαετίας του 1980, το Πεκίνο δεν αντιλαμβάνεται τις Ηνωμένες Πολιτείες ως στρατηγικό εταίρο, αλλά ως το κύριο εμπόδιο στις δικές του στρατηγικές φιλοδοξίες. Επομένως, επιδιώκει τη μείωση της αμερικανικής επιρροής στην Ασία, την αποτροπή δημιουργίας ενός μετώπου από την Ιαπωνία και τις Ηνωμένες Πολιτείες που έχει ως στόχο την αναχαίτιση της Κίνας, τον σχηματισμό ενόπλων δυνάμεων με δυνατότητα επίδειξης ισχύος και την επέκταση της παρουσίας της στη Νότια και Ανατολική Κινεζική Θάλασσα, έτσι ώστε να ελέγχει τις βασικές θαλάσσιες οδούς της περιοχής. [...] ¹²¹

Σύμφωνα και με τους δύο συγγραφείς, η συμπεριφορά της Κίνας απέναντι στην Ουάσιγκτον αποτελεί στρατηγική κίνηση, και όχι στρατηγική πορεία δράσης, μιας και είναι αναπόφευκτη η σύγκρουση μεταξύ των δηλωμένων συμφερόντων του Πεκίνου για την απόκτηση περιφερειακής κυριαρχίας και του υποτιθέμενου πολιτικού στόχου της Ουάσιγκτον να αποτρέψει την απόκτηση μιας τέτοιας θέσης από οποιαδήποτε χώρα. ¹²² [...]

Έναν χρόνο αργότερα, ο Charles Kupchan υποστήριξε ότι η Ουάσιγκτον δε θα έπρεπε να γιορτάζει για πολύ ακόμα την υποτιθέμενη νίκη της εναντίον της Μόσχας, η οποία αποτελούσε τον πρωταρχικό της αντίπαλο για σχεδόν 50 χρόνια, καθώς, ακόμα και αν η

¹¹⁷ Johnson, Chalmers (1995): "The Empowerment of Asia", The Australian Quarterly, Vol. 67, No. 2, pp. 11–27 19

¹¹⁸ Mahbubani, Kishore (1997): 'An Asian-Pacific Consensus', Foreign Affairs, Vol. 76, No. 5, pp. 149–158, p. 150

¹¹⁹ Ibid: 155

¹²⁰ Η αντίληψη της αποδυνάμωσης της Αμερικανικής μονοπολικής τάξης των πραγμάτων σε συνδυασμό με την παράλληλη ενίσχυση της οικονομικής ευημερίας για όλους τους παράγοντες, ήταν (και ακόμα είναι) ευρέως διαδεδομένη στους Κινέζους ακαδημαϊκούς και οδήγησε στην έννοια της «ειρηνικής ανόδου» της Κίνας, η οποία στη συνέχεια εξελίχθηκε σε αυτήν της «ειρηνικής ανάπτυξης». Βλ. για παράδειγμα: Yan, Xuetong (2001): 'The Rise of China in Chinese Eyes', Journal of Contemporary China, Vol. 10, No. 26, pp. 33–39 and Wang, Jianwei (2009): 'China's Peaceful Rise: A Comparative Study', EAI Fellows Program Working Paper, No. 19, http://www.eai.or.kr/data/bbs/eng_report/2009052017544710.pdf (11.07.2014). Διορατικοί όσον αφορά στην ιστορία της έννοιας είναι οι Dhaojiong, Zha (2005): 'Comment: Can China Rise?', Review of International Studies, Vol. 31, No. 4, pp. 775–785 and Glaser, Bonnie S./ Medeiros, Evan S. (2007): 'The Changing Ecology of Foreign-Policy Making in China: The Ascension and Demise of the Theory of "Peaceful Rise"', The China Quarterly, No. 190, pp. 291–310. Οι Glaser και Medeiros, επεσήμαναν, επίσης, οκτώ σημαντικές κριτικές που αφορούν την έννοια που έθεσαν οι Κινέζοι ακαδημαϊκοί (μεταξύ των οποίων είναι η απουσία απειλής για την Ταϊβάν, η απουσία ιστορικού προηγούμενου, η υπονόμηση της δημόσιας στήριξης υπέρ του στρατιωτικού εκσυγχρονισμού λόγω της παραπάνω έννοιας). Βλ. Ibid: 302–306.

¹²¹ Bernstein, Richard/Munro, Ross H. (1997): 'The Coming Conflict with America', Foreign Affairs, Vol. 76, No. 2, pp. 18–32, p. 19f.

¹²² Ibid: 20

οικονομία των ΗΠΑ αναπτυχθεί στον μέγιστο βαθμό τα επόμενα χρόνια, το μερίδιο της χώρας στο παγκόσμιο ΑΕγχΠ καθώς επίσης και η παγκόσμια επιρροή και η ικανότητα της Ουάσιγκτον να υποστηρίξει την Pax Americana θα μειώνονταν, μιας και άλλες μεγάλες χώρες θα εξακολουθούσαν να αναπτύσσονται και συνεπώς θα αποκτούσαν περισσότερη αυτοπεποίθηση στο πλαίσιο των διεθνών τους υποθέσεων.¹²³ [...]

Σύμφωνα με τον Satoshi Morimoto, οι αντιλήψεις των Κινέζων σχετικά με την Αμερικανική κυριαρχία τροφοδότησαν την εντύπωση ότι «οι ΗΠΑ επιδιώκουν την παγκόσμια κυριαρχία»¹²⁴, ενώ ενίσχυσαν τους φόβους τους ότι η «αναχαίτιση της Κίνας θα μπορούσε να αποτελέσει έναν μακροχρόνιο Αμερικανικό στόχο»¹²⁵- έτσι σκιαγραφείται ωραία ο τρόπος με τον οποίο οι Αμερικανικές αντιλήψεις για την πτώση των ΗΠΑ στην περιοχή συνοδεύονταν από τις Κινεζικές αντιλήψεις για τον περιφερειακό περιορισμό της χώρας. Πράγματι, υποστήριξε ότι οι περιφερειακές σχέσεις μεταξύ της Κίνας και των ΗΠΑ στην περιοχή Ασίας-Ειρηνικού θα λάμβαναν χώρα υπό συνθήκες μηδενικού αθροίσματος.¹²⁶ Ο Derek Da Cunha, από την άλλη πλευρά, προβληματιζόταν σχετικά με τη φθίνουσα αξιοπιστία της Ουάσιγκτον στα περιφερειακά κράτη- η ύφεση αυτή απασχόλησε πολλούς ηγέτες της περιοχής καθώς η Κίνα δε θεωρούταν κατεστημένη δύναμη.¹²⁷ Ωστόσο, η υπόσχεση της οικονομικής ανάπτυξης χάρη στην άνοδο της Κίνας ήταν, επίσης, σημαντική για αυτούς. Ομοίως, ο Rommel C. Banlaoi περιέγραψε τις αντιλήψεις των Ασιατών ηγετών για την άνοδο της Κίνας ως ανάμεικτες: αφενός, οικονομική ευημερία χάρη στην αυξανόμενη Κινεζική ζήτηση και αφετέρου, πρόκληση για την εθνική τους ασφάλεια.¹²⁸ [...]

Ο Harris Stuart έθιξε ένα ενδιαφέρον θέμα: υποστήριξε ότι οι αρκετά διαδεδομένες εικασίες για την φερόμενη Δυτική υπεροχή και την υποτιθέμενη Κινεζική κατωτερότητα εμποδίζουν τον εποικοδομητικό διάλογο μεταξύ των δυτικών ηγετών και των Κινέζων ομολόγων τους, περιορίζοντας, κατά συνέπεια, την εύρεση αποτελεσματικών τρόπων ενθάρρυνσης της συμμετοχής της Κίνας σε μια αμοιβαία, επωφελή και ουσιαστική

¹²³ Kupchan, Charles A. (1998): "After Pax Americana. Benign Power, Regional Integration, and the Sources of a Stable Multipolarity", *International Security*, Vol. 23, No. 2, pp. 40–79, p. 40. Άλλοι μελετητές υποστηρίζουν ότι, παρά την ανάπτυξη της Κίνας και των άλλων σημαντικών παραγόντων, η Pax Americana δεν καταρρέει, αντιθέτως απλώς αποδυναμώνεται. Βλ. Macdonald, James (2015): *When Globalization Fails. The Rise and Fall of Pax Americana*. New York: Farrar, Straus and Giroux, pp. 256f. Ένα από τα καλύτερα θεωρητικά κείμενα σχετικά με τις ανερχόμενες δυνάμεις είναι πιθανώς αυτό του Layne, Christopher (1993): "The Unipolar Illusion: Why New Great Powers Will Rise", *International Security*, Vol. 17, No. 4, pp. 5–51

¹²⁴ Morimoto, Satoshi (1998): 'Chinese Military Power in Asia: A Japanese Perspective', in: Pollack, Jonathan D./Yang, Richard H. (eds.): *In China's Shadow. Regional Perspectives on Chinese Foreign Policy and Military Development*. Έκθεση RAND, pp. 37–49, p. 38

¹²⁵ Ibid

¹²⁶ Ibid: 40

¹²⁷ Cunha, Derek Da (1998): 'Southeast Asian Perceptions of China's Future Security Role in its 'Backyard'', in: Pollack, Jonathan D./Yang, Richard H. (eds.): *In China's Shadow. Regional Perspectives on Chinese Foreign Policy and Military Development*. RAND Report, pp. 115–126, p. 117 και 120. Βλ. επίσης Funabashi, Yoichi (2008): 'Keeping Up With Asia: America and the New Balance of Power', *Foreign Affairs*, Vol. 87, No. 5, pp. 110–125, p. 115f & 117ff.

¹²⁸ Banlaoi, Rommel C. (2003): 'Southeast Asian Perspectives on the Rise of China', *Parameters*, Summer, pp. 98–107, p. 99. Όσον αφορά στις οικονομικές προκλήσεις για την αμερικανική οικονομία λόγω της ανόδου της Κίνας, βλ. Lardy, Nicholas R. (2003): 'The Economic Rise of China: Threat or Opportunity', *Economic Commentary*, Federal Reserve Bank of Cleveland, 1st August 2003.

περιφερειακή συνεργασία.¹²⁹ Ίσως η δήλωση της Condoleezza Rice, σύμφωνα με την οποία «ο επαναπροσδιορισμός του ρόλου των ΗΠΑ από την Κίνα σημαίνει ότι η δεύτερη δεν αποτελεί μια «κατεστημένη δύναμη», αλλά μία δύναμη που θα μπορούσε να ανατρέψει τη στρατηγική ισορροπία της Ασίας υπέρ της»¹³⁰ θα μπορούσε να θεωρηθεί καλό παράδειγμα ενός τέτοιου αποκλεισμού μιας εποικοδομητικής διμερούς δέσμευσης. [...]

Επίσης, ο Samuel P. Huntington δήλωσε ότι:
*οι Κινέζοι έχουν καταστήσει σαφές ότι η εποχή της υποταγής τους και της ταπείνωσής τους από τις μεγάλες δυνάμεις φτάνει στο τέλος της και ότι προσδοκούν την ανάληψη της ηγεμονικής θέσης που κατείχαν στην Ανατολική Ασία μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, από την άλλη πλευρά, αντιτάσσονταν ανέκαθεν στην κυριαρχία μιας μόνο δύναμης στην Δυτική Ευρώπη ή στην Ανατολική Ασία, έχοντας παλέψει και κερδίσει δύο παγκοσμίους πολέμους κι έναν Ψυχρό Πόλεμο τον προηγούμενο αιώνα με σκοπό την αποτροπή της εν λόγω κυριαρχίας. Επομένως, το αν η σύγκρουση ή ο συμβιβασμός θα χαρακτηρίσουν τις σχέσεις Κίνας- Αμερικής θα διαδραματίσει κεντρικό ρόλο στο μέλλον της παγκόσμιας ειρήνης.*¹³¹

Σε αυτό το πλαίσιο, ο James F. Hoge Jr προειδοποίησε σχετικά με τη «δημιουργία μας αυτοεκπληρούμενης προφητείας για τη στρατιωτική διαμάχη με την Κίνα»¹³², ωστόσο αναγνώρισε τις υποκείμενες τάσεις, δηλαδή την αυξανόμενη οικονομική και στρατιωτική επιρροή της Κίνας στις περιφερειακές υποθέσεις, η οποία καθιστά επιτακτική την προετοιμασία των ΗΠΑ για το χειρότερο. Σε μια ισορροπημένη ανάλυση ο Alastair I. Johnston υποστήριξε ότι το χειρότερο μπορεί να είναι ακριβώς αυτό που πρέπει να αντιμετωπίσει η Δύση στην πραγματικότητα: αυτό συμβαίνει όχι μόνο επειδή η Κίνα μπορεί εν μέρει να θεωρηθεί ως ένα «δυσανεστημένο, ρεβιζιονιστικό κράτος»¹³³ (αν και υπήρχαν και υπάρχουν, επίσης, πολλές ενδείξεις για το αντίθετο), το οποίο δύναται κάλλιστα, μόλις θα είναι ικανό, να επιδιώξει την αλλαγή του περιφερειακού καθεστώτος σε ορισμένο βαθμό, όσον αφορά, παραδείγματος χάρη, στην Ταϊβάν και στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας.¹³⁴ Αλλά επίσης επειδή τα προηγούμενα μέτρα που λήφθηκαν από την Ουάσινγκτον, με σκοπό την

¹²⁹ Harris, Stuart (1998): 'The Role of China in Australia's Regional Security Environment', in: Pollack, Jonathan D./Yang, Richard H. (eds.): In China's Shadow. Regional Perspectives on Chinese Foreign Policy and Military Development. Έκθεση RAND, pp. 127–142, p. 137.

¹³⁰ Rice, Condoleezza (2000): "Campaign 2000: Promoting the Nation Interest", Foreign Affairs, Vol. 79, No. 1, pp. 45–62, p. 56

¹³¹ Ibid: Ένας Κινέζος μελετητής επιχείρησε να κατευνάσει τις ανησυχίες του Huntington για μία πιθανώς «ισχυρότερη» εξωτερική πολιτική του Πεκίνου αναφερόμενος στο σχετικά ειρηνικό παρελθόν της Κίνας και στις εξωτερικές σχέσεις της τα τελευταία 2.000 χρόνια. Παραδόξως, δεν αναφέρει την εντυπωσιακή στρατιωτική συγκρότηση του στρατιωτικού εξοπλισμού (αυτού ακριβώς που χρησιμοποιήθηκε στην Κρίση της Ταϊβάν το 1996 υποστηρίζοντας μία ισχυρότερη Κινεζική βάση στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας) κατά την εποχή της συγγραφής λόγω της αυξανόμενης οικονομικής ευημερίας της χώρας. Βλ. Zhang, Wei-Wei (2004): "The Implications of the Rise of China", Foresight, Vol. 6, No. 4, pp. 223–226. Αντίθετα, ο Daojiong Zha έθεσε το διεθνές καθεστώς της Ταϊβάν στο επίκεντρο των μελλοντικών Σινο-αμερικανικών σχέσεων και υποστήριξε ότι «[στο] επίπεδο της ισχυρής στρατηγικής, η Κίνα και οι Ηνωμένες Πολιτείες βρίσκονται σε μια σίγουρη πορεία σύγκρουσης». Dhaojiong (20051) : 778, 1 προσωπική μου υπογράμμιση.

¹³² Hoge, James F. Jr. (2004): "A Global Power Shift in the Making: Is the United States Ready", Foreign Affairs, Vol. 83, No. 4, pp. 2–7, p. 7

¹³³ Johnston, Alastair I. (2003): "Is China a Status Quo Power?", International Security, Vol. 27, No. 4, pp. 5–56

¹³⁴ Αν και ο Johnston ήταν σε θέση να παρουσιάσει ότι μέχρι τότε δεν υπήρχαν σαφή στοιχεία που να αποδεικνύουν μια επιθετική ή δυναμική Κινεζική στρατηγική.

αποτροπή μιας πιο δυναμικής Κίνας, με την αύξηση του στρατιωτικού της προφίλ στην περιοχή ώθησαν στην πραγματικότητα το Πεκίνο να εντείνει τις προσπάθειές του με σκοπό την εγγύηση της εθνικής του ασφάλειας, δημιουργώντας ένα επικίνδυνο κράμα μεταξύ του κλασικού διλήμματος ασφάλειας και της προαναφερθείσας αυτοεκπληρούμενης προφητείας.¹³⁵

Ο G. John Ikenberry [...] αναγνώρισε εξίσου δύο πιθανά σενάρια για τη μελλοντική ανάπτυξη (της περιοχής Ασίας- Ειρηνικού), πυρήνα των οποίων αποτελεί η ανερχόμενη και πιο ισχυρή Κίνα. Αφενός, μια αυξανόμενη πόλωση των περιφερειακών υποθέσεων, η οποία περιλαμβάνει την ανάπτυξη μιας συγκρουσιακής στάσης μεταξύ της Κίνας και των ΗΠΑ, και αφετέρου, μια αναπτυσσόμενη Κίνα η οποία θα αντικαταστήσει σταδιακά την Ουάσιγκτον ως τον ηγεμόνα της περιοχής, επιτρέποντάς της, ωστόσο, να παραμείνει ο κύριος στρατιωτικός παράγοντας στην περιφέρεια Ασίας-Ειρηνικού κατά τις επόμενες δεκαετίες.¹³⁶ Πέραν αυτών των προβλέψεων, ο Ikenberry χαρακτήρισε την Κίνα ως «τον μεγαλύτερο παράγοντα πολιτικής αβεβαιότητας στην περιοχή», η οποία, ωστόσο, σύμφωνα με τον ίδιο, δεν ενδιαφέρεται για την ενεργή ανατροπή της δομής της ασφάλειας στην περιοχή¹³⁷, καθώς χάρη στην ύπαρξη αυτής λαμβάνει ορισμένα οφέλη. [...]

Στην εντυπωσιακή του ανάλυση για την οικονομική ενσωμάτωση της Κίνας στην παγκόσμια οικονομία, ο Shaun Breslin, το 2015, υποστήριξε, αναφερόμενος στην απολυταρχική φύση της Κινεζικής κυβέρνησης¹³⁸, ότι πολλοί Δυτικοί μελετητές φοβούνται «όχι μόνο ότι μία νέα δύναμη αναπτύσσεται για να αμφισβητήσει την Αμερικανική

¹³⁵ Johnston (2003): 54ff Για τις διαφορετικές αλλά αλληλένδετες διατριβές σχετικά με την «Κινεζική απειλή» και τις ΗΠΑ, βλ. Callahan, William A. (2005): 'How to Understand China: The Dangers and Opportunities of Being a Rising Power', *Review of International Studies*, Vol. 31, No. 4, pp. 701–714. Προτάθηκε, επίσης, από τον Robert A. Pape η ιδέα σύμφωνα με την οποία η αυξανόμενη διεθνής δραστηριότητα της Κίνας μπορεί να θεωρηθεί συνέπεια της ευρύτερης παγκόσμιας μονομέρειας των ΗΠΑ (ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της προεδρίας του George Bush). Υποστήριξε, επίσης, ότι το Πεκίνο (όπως και άλλες μεγάλες δυνάμεις) αναγκάστηκε να ακολουθήσει τη στρατηγική της «ήπιας εξισορρόπησης», ώστε να αμφισβητήσει προσεκτικά τις εξωτερικές πολιτικές της Ουάσιγκτον που βλάπτουν άμεσα τα συμφέροντα της Κινεζικής εθνικής ασφάλειας (όπως τη δημιουργία ενός Αμερικανικού βαλλιστικού αμυντικού συστήματος πυραύλων ή την παράκαμψη από την πλευρά της Ουάσιγκτον των διεθνών οργάνων παγκόσμιας διακυβέρνησης, όπως το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, και ως εκ τούτου την αγνόηση των ανησυχιών ασφαλείας του Πεκίνου). Pape, Robert A. (2005): "Soft Balancing against the United States", *International Security*, Vol. 30, No. 1, pp. 7–45. Βλ. επίσης Schweller and Pu (2011): 52–70..

¹³⁶ Ibid: 361ff. Ο Ikenberry σημείωσε ότι το δεύτερο σενάριο θα καθιστούσε αναγκαία τη σταδιακή Αμερικανική υποχώρηση από την περιοχή, την οποία χαρακτήρισε ως απίθανη.

¹³⁷ Ibid: 364

¹³⁸ Όσον αφορά στο εγχώριο σύστημα της Κίνας καθώς και πολλών άλλων κρατών της περιοχής, ο Amitav Acharya υποστήριξε ότι, παρά τις τάσεις στην Ασία για εκδημοκρατισμό, ο «ήπιος» και «σκληρός» αυταρχισμός «παραμένει ένα ισχυρό φαινόμενο» και δεδομένου του πρόσφατου αυταρχικού παρελθόντος των ισχυρότερων οικονομιών της Ασίας, καθώς επίσης και του ίδιου του γεγονότος ότι η οικονομική τους πρόοδος επιτεύχθηκε υπό αυταρχικό καθεστώς, ο ήπιος αυταρχισμός δικαιολογείται ως η προϋπόθεση για την οικονομική ανάπτυξη». Επιπλέον, υποστήριξε ότι λόγω του χάους και των εξάρσεων βίας που συνόδευαν τις δημοκρατικές μεταβάσεις των περιφερειακών κρατών (όπως στην Ινδονησία και στις Φιλιππίνες), «όλο και συχνότερα η δημοκρατία αποκτά κακή φήμη». Acharya, Amitav (2007): "Human Security and Asian Regionalism: A Strategy of Localization", in: Acharya, Amitav/Goh, Evelyn (eds.): *Reassessing Security Cooperation the Asia-Pacific. Competition, Congruence, and Transformation*. Cambridge and London: MIT Press, p. 243.

κυριαρχία, αλλά τη φύση του κράτους που παρουσιάζει αυτήν τη νέα πρόκληση»¹³⁹. Με βάση αυτήν την επιχειρηματολογία, στο πλαίσιο της βιβλιογραφίας σχετικά με την Κινεζική απειλή, η Δύση ενισχύει την Κίνα δεσμευοντάς την οικονομικά- παρά τις λογικές ανησυχίες σύμφωνα με τις οποίες η Κίνα θα μπορούσε να αλλάξει το διεθνές σύστημα μόλις είναι αρκετά ισχυρή να προωθήσει τα δικά της συμφέροντα. Σύμφωνα με τον Thomas J. Christensen, ο οποίος εξέτασε το εν λόγω ζήτημα το 2006 σε ένα γνωστό του άρθρο, η απάντηση σε αυτήν την πρόκληση εξαρτάται από το αν η ανάπτυξη της περιοχής εκτιμάται με όρους μηδενικού ή θετικού αθροίσματος.¹⁴⁰ Σύμφωνα με την πρώτη άποψη, η οικονομική δέσμευση προάγει την άνοδο της Κίνας ως μιας νέας περιφερειακής δύναμης, η οποία θα επιδιώξει τον παραγκωνισμό των ΗΠΑ το συντομότερο δυνατό. Σύμφωνα με τη δεύτερη, η οικονομική αλληλεπίδραση της Κίνας τόσο με τις ΗΠΑ όσο και με τον υπόλοιπο κόσμο αποτελεί μια αμοιβαίως επωφελή δέσμευση, η οποία στην πραγματικότητα θα κατευνάσει και θα ενώσει την Κίνα, αντί να την αποξενώσει και να την αφήσει «ανεξέλεγκτη». [...]

Την ίδια περίοδο, ο David C. Kang υποστήριξε ότι, αν οι ΗΠΑ υποχωρούσαν σημαντικά από την περιοχή, τα Ασιατικά κράτη θα δέχονταν την κεντρική θέση της Κίνας και δε θα σταθμίζονταν εναντίον της, γεγονός που, σύμφωνα με τον ίδιο, θα έλυνε αποτελεσματικά το ζήτημα της σταθερότητας στην περιοχή.¹⁴¹ [...] Ενώ ήταν ήδη απίθανο την εποχή του Kang οι ΗΠΑ να αποχωρήσουν αβασάνιστα από την περιοχή, η Elizabeth Economy παρατήρησε ότι η Κίνα έχει αναθεωρήσει την εξωτερική της πολιτική από τη δεκαετία του 1990 και ότι έχει αρχίσει να επιδιώκει μία «πιο ενεργή διπλωματία»¹⁴² ιδιαίτερα προς τα έθνη της Νοτιοανατολικής Ασίας. [...]

Ο David Shambaugh χαρακτήρισε την άνοδο της Κίνας ως την «κύρια αιτία»¹⁴³ των μεταβαλλόμενων διεθνών σχέσεων στην περιφέρεια Ασίας-Ειρηνικού. Ο Shambaugh αναγνώρισε ότι η άνοδος της Κίνας σε «σκληρή ισχύ» αποτέλεσε τον κύριο φακό μέσω του οποίου έγινε αντιληπτή η ανάπτυξη του «Μέσου Βασιλείου» ιδιαίτερα από τους Αμερικανούς αναλυτές.¹⁴⁴ Επίσης, διαπίστωσε ότι οι ιστορικά αναδυόμενες δυνάμεις έχουν

¹³⁹Breslin, Shaun (2005): 'Power and Production: Rethinking China's Global Economic Role', Review of International Studies, Vol. 31, No. 4, pp. 735–753, p. 738.

¹⁴⁰Christensen, Thomas J. (2006): "Fostering Stability or Creating a Monster? The Rise of China and US Policy Towards East Asia", International Security, Vol. 31, No. 1, pp. 81–126., International Security, Vol. 31, No. 1, p. 81–126.

¹⁴¹ Kang, David C. (2006): 'Why China's Rise Will be Peaceful: Hierarchy and Stability in the East Asian Region', Perspectives on Politics, Vol. 3, No. 3, pp. 551–554, p. 552. Σε ένα προηγούμενο άρθρο, ο Kang είχε ήδη υποστηρίξει ότι η περιοχή είναι ιστορικά εξοικειωμένη με την Κινοκεντρική τάξη, καθιστώντας αδύνατη την ένωση των περιφερειακών κρατών με την Ουάσιγκτον εναντίον του Πεκίνου: αντίθετα είναι πιθανό να συνταχθούν με το τελευταίο. Βλ. Kang, David (2003): 'Getting Asia Wrong: The Need for New Analytical Frameworks', International Security, Vol. 27, No. 4, pp. 57–85.

¹⁴² Economy, Elizabeth (2006): 'China's Rise in Southeast Asia: Implications for the United States', Journal of Contemporary China, Vol. 14, No. 44, pp. 409–425, p. 410

¹⁴³ Shambaugh, David (2005a): "China Engages Asia. Reshaping the Regional Order", International Security, Vol. 29, No. 3, pp. 64–99, p. 64

¹⁴⁴ Shambaugh, David (2005b): "The New Strategic Triangle: US and European Reactions to China's rise", The Washington Quarterly, Vol. 28, No. 3, pp. 7–25, p. 14. Ο Shambaugh αναφέρει ότι οι Ευρωπαίοι αναλυτές έχουν γενικότερα μια πιο μετριοπαθή αντίληψη της ανάδυσης της Κίνας ως ενός νέου παράγοντα στις διεθνείς υποθέσεις. Ibid.: 15f

«διαταράζει με καταστροφικό τρόπο»¹⁴⁵ την ισχύουσα παγκόσμια τάξη, αλλά ήταν αισιόδοξος ότι η περιφέρεια Ασίας-Ειρηνικού είναι σε θέση να συμπεριλάβει τόσο μία αναπτυσσόμενη και ισχυρότερη Κίνα όπως επίσης και τον μακροχρόνιο ηγεμόνα, τις ΗΠΑ.¹⁴⁶ Ενώ ο Shambaugh διαπίστωσε ότι το Πεκίνο αποκτούσε επιρροή σε ορισμένες υποθέσεις εις βάρος της Ουάσιγκτον, υποστήριξε σθεναρά ότι η ασφάλεια της περιοχής δε θα μπορούσε να εκτιμηθεί με όρους μηδενικού αθροίσματος, όπως επίσης και πολλές περιπτώσεις, στις οποίες τόσο η Κίνα όσο και οι ΗΠΑ ενίσχυσαν την επιρροή τους.¹⁴⁷ [...] Επίσης, ο αναλυτής του Ινστιτούτου RAND (έρευνας και ανάπτυξης), Evan S. Medeiros ισχυρίστηκε ότι και τα δύο έθνη «σκιαμαχούν για την απόκτηση επιρροής και κύρους στην περιφέρεια Ασίας- Ειρηνικού»¹⁴⁸, καθώς επίσης και ότι η Κίνα «επιδιώκει να διαμορφώσει στην περιοχή ένα περιβάλλον στο οποίο η αναχαίτισή της από τις ΗΠΑ θα ήταν ανεπιθύμητη, ανέφικτη και επιβλαβής για το συμφέρον τους».¹⁴⁹ Προειδοποίησε ότι οι στρατηγικές αντιστάθμισης¹⁵⁰ και των δύο πλευρών δημιουργούν μια «εγγενώς ασταθή»¹⁵¹ κατάσταση, η οποία χρήζει πολύ προσεκτικής διαχείρισης με σκοπό να αποτραπεί η ολίσθηση των δύο χωρών σε μία ανοιχτή στρατηγική διαμάχη.

Ο Arthur Waldron τόνισε σε ένα ενδιαφέρον σημείο όσον αφορά στον οικονομικό και στρατιωτικό εκσυγχρονισμό ότι και οι δύο θα έχουν αντίκτυπο όχι μόνο στην Κίνα αυτή καθαυτή, ως περιφερειακό (και παγκόσμιο) παράγοντα, αλλά και στα γειτονικά κράτη. Σύμφωνα με τον ίδιο, τα τελευταία θα αποκτήσουν μεγαλύτερα κίνητρα για να αλλάξουν την μακροχρόνια εξωτερική συμπεριφορά τους και θα συμμετέχουν πιο ενεργά στις περιφερειακές υποθέσεις με σκοπό την εξισορρόπηση και την αντιστάθμιση των εντυπωσιακών προόδων της Κίνας μετά τις μεταρρυθμίσεις του Deng.¹⁵² Αυτό, βέβαια, με τη σειρά του μπορεί να προκαλέσει ακόμα μεγαλύτερες στρατιωτικές και διπλωματικές κινητοποιήσεις από την πλευρά του Πεκίνου, με σκοπό την αντιμετώπιση πιθανών αντισταθμιστικών αντιδράσεων από τα μεγάλα κράτη στην Κινεζική περιφέρεια (ιδιαίτερα από την Ιαπωνία και την Ινδία). [...] Δεδομένης της εμπλοκής των ΗΠΑ σε υποθέσεις ασφάλειας στην περιφέρεια Ασίας- Ειρηνικού, τα αμερικανικά στρατεύματα θα πρέπει

¹⁴⁵ Ibid: 23

¹⁴⁶ Shambaugh (2005α): 90ff. Επίσης, άλλοι συγγραφείς τόνισαν ότι είναι επείγουσα ανάγκη οι ΗΠΑ να επιτρέψουν την ανάπτυξη της Κίνας. See for instance Zweig, David/Bi, Jianhai (2005): 'China's Global Hunt for Energy', Foreign Affairs, Vol. 84, No. 5, pp. 25–38, p. 27 & 38

¹⁴⁷ Να σημειωθεί ότι όσον αφορά στην ισχύ στις διεθνείς υποθέσεις, το σκεπτικό του μηδενικού αθροίσματος δε συναντάται ιδιαίτερα στους Δυτικούς μελετητές. Βλ. Yan, Xuetong (2006): "The Rise of China and its Power Status", Chinese Journal of International Politics, Vol. 1, No. 1, pp. 5–33, p. 13

¹⁴⁸ Medeiros, Evan S. (2005): "Strategic Hedging and the Future of Asia-Pacific Stability", Washington Quarterly, Τόμος. 29, No. 1, pp. 145–167, p. 145.

¹⁴⁹ Ibid: 155

¹⁵⁰ Γενικά, η οικονομική αντιστάθμιση είναι μια στρατηγική που αποσκοπεί στην αποφυγή στενών δεσμών με άλλα κράτη, ιδίως στον τομέα των στρατιωτικών συμμαχιών. Με άλλα λόγια, τα κράτη που ακολουθούν την εν λόγω στρατηγική επιδιώκουν τη συνεργασία τους με όλα τα κράτη κι επιχειρούν την αποφυγή καταστάσεων στις οποίες θα χρειαστεί ενδεχομένως να πάρουν θέση μεταξύ των αντιμαχόμενων πλευρών. Βλ. επίσης Ibid: 164, FN 1.

¹⁵¹ Ibid: 158

¹⁵² Waldron, Arthur (2005): "The Rise of China: Military and Political Implications", Review of International Studies, Vol. 31, No. 4, pp. 715–733, part. 721ff

σχεδόν αναπόφευκτα να ενταχθούν σε μία πιθανή σύγκρουση, ιδιαίτερα καθώς η Ουάσιγκτον αποτελεί για πολλά Ασιατικά έθνη έναν εξέχοντα εταίρο ασφάλειας.¹⁵³

Ο David Zweig και ο Bi Jianhai πρόσθεσαν ότι όσον αφορά στο εμπόριο, η Κίνα έχει «κάνει μια αξιοσημείωτη πρόοδο, εισχωρώντας στην παραδοσιακή σφαίρα επιρροής των Ηνωμένων Πολιτειών»¹⁵⁴ στη Λατινική Αμερική και στην Αυστραλία. Επιπλέον, οι συγγραφείς επεσήμαναν ότι το Πεκίνο δεν ήταν καθόλου διατεθειμένο στο πρόσφατο παρελθόν να ακολουθήσει τους αυτοεπιβαλλόμενους εμπορικούς περιορισμούς της Δύσης με αυταρχικά καθεστώτα, υπονομεύοντας, ως εκ τούτου, τις προσπάθειες- ιδιαίτερα της Ουάσιγκτον- για απομόνωση ή τιμωρία των απείθαρχων κρατών, π.χ. σε περιπτώσεις σοβαρών καταπατήσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, διάδοσης πυρηνικών όπλων ή παρεμπόδισης του εκδημοκρατισμού.¹⁵⁵ [...] Οι ίδιοι ισχυρίστηκαν, επίσης, ότι η πραγματική πρόκληση για τις Σινο-αμερικανικές σχέσεις θα προκύψει όταν η Κίνα αρχίσει να αναπτύσσει μία μεγαλύτερη στρατιωτική βάση. [...]

Πιο αισιόδοξη ήταν η οπτική του Zbigniew Brzezinski κατά την ανταλλαγή επιστολών με τον John J. Mearsheimer στο περιοδικό Foreign Policy με τον διφορούμενο τίτλο «Σύγκρουση των Τιτάνων». Ενώ ο Brzezinski αναγνώρισε τις πιθανές προστριβές μεταξύ της Ουάσιγκτον και του Πεκίνου κατά τη διαμόρφωση μιας «Κινεζικής σφαίρας επιρροής»¹⁵⁶, θεώρησε δεδομένη την επακόλουθη υποχώρηση της αμερικανικής δύναμης από την περιοχή, επισημαίνοντας, ωστόσο, ότι η Κίνα είναι ακόμα στρατιωτικά πολύ πιο αδύναμη σε σχέση με τις ΗΠΑ. Αντιθέτως, ο Mearsheimer στο άρθρο του εξέφρασε την άποψη ότι

*είναι αδύνατον η άνοδος της Κίνας να γίνει με ειρηνικό τρόπο και ότι αν η χώρα συνεχίσει τη δραματική της ανάπτυξη τις επόμενες δεκαετίες, οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Κίνα είναι πιθανό να εμπλακούν σε έναν έντονο ανταγωνισμό ασφάλειας με σημαντικές πιθανότητες πολέμου.*¹⁵⁷

Κατά την εκτίμηση του Mearsheimer, ο λόγος αυτής της κατάστασης είναι ριζωμένος στην επιδίωξη του Πεκίνου να πετύχει αυτό που η Ουάσιγκτον έχει ήδη εξασφαλίσει: την εδραίωση ηγεμονίας στην ίδια του την περιοχή και τη διεύρυνση του χάσματος εξουσίας μεταξύ αυτού και των γειτονικών του κρατών.¹⁵⁸ Η επιδίωξη αυτή, σύμφωνα με τον Mearsheimer, θα σήμαινε επιπλέον ότι η Κίνα θα επιχειρούσε να απομακρύνει τις ΗΠΑ από την Ασία, όπως ακριβώς οι ΗΠΑ απέκλεισαν τις Ευρωπαϊκές δυνάμεις από το Δυτικό Ημισφαίριο. [...] Στην απάντησή του στο κείμενο του Mearsheimer, ο Brzezinski υποστήριξε

¹⁵³ Σχετικά με αυτό βλ. Funabashi (2008): 113ff.

¹⁵⁴ Zweig και Bi (2005): 30

¹⁵⁵ Ibid: 32. Από την πλευρά των ΗΠΑ, αυτό μπορεί να ισχύει για το Ιράν, τη Βόρεια Κορέα, τη Μιανμάρ, το Σουδάν και τη Βενεζουέλα.

¹⁵⁶ Brzezinski, Zbigniew (2005a): "Make Money, Not War", Foreign Policy, No. 146, January/ February 2005, pp. 46–47.

¹⁵⁷ Mearsheimer, John J. (2005a): 'Better to Be Godzilla Than Bambi', Foreign Policy, No. 146, January/February 2005, pp. 47–48.

¹⁵⁸ Ibid: 48

ότι η θεωρία που επικαλέστηκε ο πρώτος ήταν «ουσιαστικά αναδρομική»¹⁵⁹ λόγω της αλλαγής που θα επέφεραν τελικά τα πυρηνικά όπλα στις διεθνείς σχέσεις, καθιστώντας τα ιστορικά παραδείγματα παρωχημένα. Στην απάντηση του στο πρώτο κείμενο του Brzezinski, ο Mearsheimer επικαλέστηκε κάποια παραδείγματα σύμφωνα με τα οποία οι οικονομικοί δεσμοί δεν εμπόδισαν τη στρατιωτική κλιμάκωση, ενώ τόνισε ότι το Πεκίνο θα μπορούσε κάλλιστα να αναπτύξει κατά τις επόμενες δεκαετίες τις στρατιωτικές του δυνάμεις, οι οποίες με τη σειρά τους θα προκαλούσαν την αμερικανική στρατιωτική υπεροχή.¹⁶⁰ Ο Mearsheimer κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απομάκρυνση των ΗΠΑ από την Ασία θα επέτρεπε, εκτός των άλλων, στο Πεκίνο να αντιμετωπίσει οριστικά και αμετάκλητα το ζήτημα της Ταϊβάν.

Στην απάντησή του, ο Brzezinski υποστήριξε ότι η Κίνα δε θα μπορούσε να αποκλείσει τις ΗΠΑ από την Ασία, καθώς στερείται της ικανότητας να απομακρύνει τα αμερικανικά στρατεύματα από την Ιαπωνία ακόμα και στο εγγύς μέλλον (εκτός και αν η απομάκρυνση αυτή πραγματοποιούταν με τη βία, γεγονός το οποίο θα σήμαινε ανοιχτό πόλεμο με τις ΗΠΑ και τα υπόλοιπα γειτονικά κράτη. Ένας τέτοιος πόλεμος, όμως, σύμφωνα με τον Brzezinski, δεν είναι προς το συμφέρον του Πεκίνου).¹⁶¹ [...] Ο Mearsheimer ολοκλήρωσε τη συζήτηση με μια τελική απάντηση στον Brzezinski, στην οποία υποστήριξε ότι το Πεκίνο πιθανώς πράξει συνετά, ώστε να μην εμπλακεί σε σύγκρουση με την Ουάσιγκτον για την Ταϊπέι. Ωστόσο, σύμφωνα με τον ίδιο, είναι εξίσου πιθανό να επιδιώξει την ενίσχυση της οικονομίας του έως ότου ξεπεράσει αυτήν των ΗΠΑ, ώστε να επιχειρήσει, τότε, τη μετουσίωσή της σε μια ενισχυμένη στρατιωτική δυνατότητα και να επιφέρει κώλυμα στην Ουάσιγκτον με την «επιβολή όρων στα κράτη της περιοχής» (χωρίς, δηλαδή, να προκαλεί άμεσα τις ΗΠΑ).¹⁶² [...]

Έναν χρόνο αργότερα, ο Mearsheimer έγραψε εκτενέστερα για το μέλλον των Σινο-αμερικανικών σχέσεων. Υποστήριξε ότι, εάν η Κίνα συνεχίσει την οικονομική της ανάπτυξη κατά τις επόμενες δεκαετίες, τότε η Ουάσιγκτον και το Πεκίνο «είναι πιθανόν να εμπλακούν σε μία έντονη σύγκρουση ασφάλειας με σημαντικές πιθανότητες κήρυξης πολέμου».¹⁶³ Ενώ αυτό, σύμφωνα με τον ίδιο, μπορεί να περιλαμβάνει την χρήση στρατιωτικής δύναμης από το Πεκίνο στην προσπάθειά του να κυριαρχήσει στην περιοχή, ο Mearsheimer εκτιμά ότι είναι πιθανότερο η Κίνα να επιδιώξει την χρήση της οικονομικής της επιρροής με σκοπό αφενός την επιβολή ορισμένων μέτρων «αποδοκτικής» συμπεριφοράς στα γειτονικά κράτη, και αφετέρου την αργή απομάκρυνση των αμερικανικών δυνάμεων από την περιοχή. [...]

[...] Ο Robert G. Sutter υποστήριξε ότι οι ΗΠΑ κατείχαν μια ισχυρή θέση δεδομένης της φήμης τους ως έναν αξιόπιστο πάροχο ασφάλειας στα κράτη της περιοχής και ότι η Κίνα

¹⁵⁹ Brzezinski, Zbigniew (2005b): "Nuclear Weapons Change Everything", Foreign Policy, No. 146, January/February 2005, pp. 47–48.

¹⁶⁰ Mearsheimer, John J. (2005b): "Showing the United States the Door", Foreign Policy, No. 146, January/February 2005, p. 49.

¹⁶¹ Brzezinski, Zbigniew (2005c): "America's Staying Power", Foreign Policy, No. 146, January/ February 2005, pp. 49.

¹⁶² Mearsheimer, John J. (2005c): "It's Not a Pretty Picture", Foreign Policy, No. 146, January/ February 2005, p. 50.

¹⁶³ Mearsheimer, John J. (2006): "China's Unpeaceful Rise", Current History, Vol. 105, No. 690, pp. 160–162, p. 160.

έπρεπε να διανύσει πολύ δρόμο ακόμα για να αντικαταστήσει τις ΗΠΑ ως την κορυφαία περιφερειακή δύναμη (π.χ. όσον αφορά στην ικανότητα της κυβέρνησης να επιστρατεύει τους οικονομικούς και/ ή στρατιωτικούς πόρους της). Αναγνώρισε, ωστόσο, τη γενική τάση των αρμόδιων για την χάραξη εξωτερικής πολιτικής να συνεχίσουν «την αντιστάθμιση και την αντιμετώπιση της αμερικανικής επιρροής με ποικίλους τρόπους, μέσω, δηλαδή, εμπορικών συμφωνιών, ρητορείας, αποκλειστικά Ασιατικών ομίλων και άλλων μεθόδων που πετυχαίνουν την ήπια εξισορρόπηση της αμερικανικής υπερδύναμης».¹⁶⁴

Ωστόσο, ο Sutter επεσήμανε, εκτός των άλλων, ότι οι Ασιατικές κυβερνήσεις προσπαθούν να αναχαιτίσουν την άνοδο της Κίνας αναζητώντας άλλους εταίρους εντός και εκτός της περιοχής- μια τάση που μπορεί να αποδειχθεί επωφελής για τις Ηνωμένες Πολιτείες.¹⁶⁵ [...]

Ο Daniel Drezner διατύπωσε μια διαφορετική άποψη αναφορικά με τις συνέπειες της οικονομικής επιτυχίας της Κίνας. Διαπίστωσε ότι μία «τεκτονική αλλαγή θα αποτελέσει πρόκληση για τους υπό αμερικανική κυριαρχία διεθνείς οργανισμούς, οι οποίοι έχουν τεθεί σε ισχύ από τη δεκαετία του 1940»¹⁶⁶ και περιέγραψε την εκτύλιξη μιας πολυπολικής τάξης ιδίως λόγω της ανόδου της Κίνας, της Ινδίας και των άλλων χωρών BRICS.¹⁶⁷ Ο Drezner υποστήριξε ότι η Ουάσιγκτον πρέπει να προσπαθήσει να ενσωματώσει το Πεκίνο (και το Νέο Δελχί) στις υπάρχουσες δομές παγκόσμιας διακυβέρνησης και προειδοποίησε ότι σε περίπτωση που αποτύχει, είναι πιθανόν οι αναδυόμενες δυνάμεις να ιδρύσουν τα δικά τους θεσμικά όργανα αποκλείοντας την ένταξη των ΗΠΑ [όπως, την εποχή της συγγραφής του έργου του Drezner¹⁶⁸, ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO)], γεγονός που θα έβλαπτε σοβαρά τα αμερικανικά συμφέροντα.¹⁶⁹ [...]

¹⁶⁴ Ibid: 2

¹⁶⁵ Βλ. Για παράδειγμα Ibid: 55ff. Ο Sutter ήταν, επομένως, πολύ πιο αισιόδοξος σε σύγκριση με άλλους συγγραφείς σχετικά με τις επιπτώσεις των αντισταθμιστικών στρατηγικών που επιδιώκουν η Κίνα και οι ΗΠΑ στην περιοχή. Βλ. Medeiros (2005) για μια διαφορετική προοπτική

¹⁶⁶ Drezner, Daniel (2007): "The New World Order", Foreign Affairs, Vol. 86, No. 2, pp. 34–46, p. 34

¹⁶⁷ Ένας οργανισμός που περιλαμβάνει τη Βραζιλία, τη Ρωσία, την Ινδία, την Κίνα και τη Νότια Αφρική. Ο Drezner ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για την Ινδία και την Κίνα. Μια στατιστική του Εθνικού Συμβουλίου Πληροφοριών των ΗΠΑ ανέφερε ότι εκτιμάται το 2025 η Κίνα και η Ινδία να είναι η δεύτερη και τέταρτη αντίστοιχα μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο. Ibid: §34 Αξίζει να σημειωθεί ότι η Κίνα το είχε ήδη επιτύχει μέχρι το 2010, ενώ η Ινδία έγινε η τρίτη μεγαλύτερη οικονομία το 2013 (ΑΕΠ σε όρους ΙΑΔ).

¹⁶⁸ Ibid: 45f. Ο Drezner ανέφερε τον Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης ως το κύριο παράδειγμα της ήδη αντιληπτής στρατηγικής της Κίνας να προβεί στην ίδρυση των δικών της ιδρυμάτων χωρίς τη συμμετοχή των ΗΠΑ, εφόσον αυτό κρίνεται απαραίτητο από το Πεκίνο. Σχετικά με τον ρόλο και τα κίνητρα της Κίνας και της Ρωσίας στη δημιουργία του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης, βλ. Fels, Enrico (2009): Assessing Eurasia's Powerhouse. An Inquiry into the Nature of the Shanghai Cooperation Organisation. Bochum: Winkler Verlag. Αξίζει να σημειωθεί ότι η ίδρυση της Νέας Τράπεζας Ανάπτυξης του BRICS τον Ιούλιο του 2014 (εξοπλισμένη με 50 δισ. δολάρια) ως εναλλακτική της Παγκόσμιας Τράπεζας, καθώς επίσης και η ίδρυση αποθεματικών κεφαλαίων για σχέδια έκτακτης ανάγκης του BRICS (εξοπλισμένων με 100 δισ. δολάρια) ως εναλλακτική του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου δείχνουν στην πραγματικότητα ότι οι προειδοποιήσεις του Drezner όχι μόνο είχαν λογική βάση, αλλά παραβλέφθηκαν από τους υπεύθυνους χάραξης εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Επιπλέον, φαίνεται ότι δε θα ήταν δυνατόν η Κίνα να πειστεί να γίνει αυτό που ο Robert Zoellick δήλωσε το 2005, ένας «υπεύθυνος εταίρος», δηλαδή- τουλάχιστον με βάση την Αμερικανική ερμηνεία του όρου- ένας περισσότερο ενταγμένος εταίρος στη σφαίρα των ΗΠΑ. Αντίθετα, με βάση την Κινεζική αντίληψη, οι ΗΠΑ είναι η χώρα αυτή που θα έπρεπε στην πραγματικότητα να θεωρηθεί- κατά τα λεγόμενα του πρώην επικεφαλής διαπραγματευτή της Κίνας στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου- ως ο «ανεύθυνος εταίρος». Βλ. Daniel, Frank J. (2014): 'Shanghai most likely headquarters for BRICS development bank',

[...] Ο Kees van der Pijl υποστήριξε ότι η Κίνα ιστορικά αποτελεί ένα μοναδικό ανταγωνιστικό κράτος έχοντας πλειοψηφική συμμετοχή στην οικονομία των ΗΠΑ, καθώς είναι ο μεγαλύτερος κάτοχος των κρατικών ομολόγων της χώρας (εγγυήσεις, χαρτονομίσματα κλπ). Αυτό παρέχει στην πολιτική ηγεσία του Πεκίνου ένα σημαντικό πλεονέκτημα: την ικανότητα να προκαλέσει τη δραματική υποβάθμιση του αμερικανικού νομίσματος (και άρα να προξενήσει οικονομικό πλήγμα στην παγκόσμια οικονομία). [...]

Στο ισορροπημένο κριτικό δοκίμιο σημαντικών βιβλίων που πραγματεύονται την άνοδο της Κίνας, ο Christopher Layne υποστήριξε δύο λόγους για τους οποίους η αμερικανική «ήπια ισχύς»- η οποία διαφέρει από αυτήν που έχουν παρουσιάσει άλλοι συγγραφείς παραπάνω- δε θα επαρκούσε για την διασφάλιση της Αμερικανικής ηγεμονίας. Αρχικά, η Παγκόσμια Χρηματοπιστωτική Κρίση υπονόμωσε πράγματι έναν από τους σημαντικούς πυλώνες της Αμερικανικής ήπιας ισχύος: τον αμερικανικού τύπου καπιταλισμό ελεύθερης αγοράς (ίσως ακόμη και τον φιλελευθερισμό ως οικονομική και θεσμική ιδεολογία).¹⁷⁰ Σύμφωνα με τον Kishore Mahbubani, η Κρίση «επέφερε την παγκόσμια απομυθοποίηση της δυτικής επάρκειας. Οποιαδήποτε ψευδαίσθηση ότι οι Δυτικές οικονομίες είναι καλύτερα προετοιμασμένες να αντιμετωπίσουν μεγάλες κρίσεις έχει πια εξαφανιστεί».¹⁷¹ Επιπλέον, όπως επεσήμανε ο Wendy Dobson, αξιολογητής Καναδός ακαδημαϊκός και πρώην Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών, η Παγκόσμια Χρηματοπιστωτική Κρίση του 2007

αποτελεί σημείο καμπής στην αναδιαμόρφωση της παγκόσμιας οικονομικής τάξης. Επιτάχυνε την πτώση της Αμερικανικής οικονομικής επιρροής και κινητοποίησε τις Ασιατικές κυβερνήσεις με αποτέλεσμα να μειώσουν την εξάρτησή τους από τις εξαγωγές στους Αμερικανούς καταναλωτές και να αναζητήσουν νέες μεθόδους ώστε να βασίζονται περισσότερο στην εγχώρια και περιφερειακή τους ζήτηση.¹⁷²[...]

Ο δεύτερος λόγος, ο οποίος, σύμφωνα με τον Layne, περιορίζει την αμερικανική «ήπια ισχύς», είναι το γεγονός ότι η Κίνα δραστηριοποιείται περισσότερο στον τομέα της

Reuters, 14th July 2014, <http://uk.reuters.com/article/2014/07/14/uk-brics-summitidUKKBN0FJ19I20140714> (25.07.2014) and Li, Zhongzhou (2007): "An Irresponsible Stakeholder", China Daily, 26th June 2007, http://china.org.cn/international/opinion/2007-06/26/content_1215148.htm (25.07.2014).

¹⁶⁹ Ο Narlikar είναι ιδιαίτερα δύσπιστος για την ένταξη της Κίνας και την «κοινωνική προσαρμογή» της με σκοπό να αποδεχθεί τους ισχύοντες διεθνείς κανόνες. Βλ. Narlikar (2010): 159f.

¹⁷⁰ Ibid: Με την κρατική-καπιταλιστική, αυταρχική εγχώρια πολιτική της, η Κίνα ήδη παρέχει ένα διαφορετικό πολιτικό μοντέλο, στο οποίο θα βασίζονται τα μη-δημοκρατικά και μη-δυτικά κράτη όσον αφορά στην εθνική διακυβέρνηση και ανάπτυξή τους. Η «συναίνεση του Πεκίνου» θεωρείται από ορισμένους συγγραφείς ως ένα διακεκρυμμένο μοντέλο που αμφισβητεί σε διεθνές επίπεδο τη δυτική «συναίνεση της Ουάσιγκτον». Βλ. Halper, Stefan (2010): The Beijing Consensus: Legitimizing Authoritarianism in Our Time. New York: Basic Books, part. pp. 9–73 & 103–133.

¹⁷¹ Mahbubani, Kishore (2008): The New Asian Hemisphere: The Irresistible Shift of Global Power to the East. New York: PublicAffairs PBG, p. xi. Η άποψη σχετικά με την «ηθική αποτυχία» του Δυτικού καπιταλισμού διατυπώνεται επίσης στον Tselichtchev (2012): 93.

¹⁷² Dobson, Wendy (2009): Gravity Shift. How Asia's New Economic Powerhouses Will Shape the Twenty-First Century. Toronto and London: University of Toronto Press, p. 183.

ήπιας ισχύος και της δημόσιας διπλωματίας.¹⁷³[...] Ο Layne, αναφερόμενος στους μελετητές της διεθνούς πολιτικής οικονομίας (IPE) Jonathan Kirshner, στο βιβλίο του *Dollar Primacy and American Power*, και Eric Helleiner, στο βιβλίο του *Political Determinants of International Currencies*, υποστήριξε, εκτός των άλλων, ότι λόγω της δημοσιονομικής ανισορροπίας και των οικονομικών προβλημάτων των ΗΠΑ, ενδέχεται κάλλιστα οι μελλοντικές Αμερικανικές προσπάθειες για σταθεροποίηση του δολαρίου να αναγκάσουν την Ουάσιγκτον να περιοριστεί στρατηγικά και ως εκ τούτου να αποσύρει τις Αμερικανικές υπερπόντιες στρατιωτικές της αποστολές.¹⁷⁴ [...]

Ομοίως, ο Robert A. Pape χαρακτηρίζει τις οικονομικές αδυναμίες, όπως το υψηλό δημόσιο χρέος των ΗΠΑ και το εντυπωσιακό αρνητικό ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών της χώρας, σε συνδυασμό με τη στρατηγική υπερέκταση (π.χ. ο πόλεμος στο Ιράκ), ως τους κύριους καθοριστικούς παράγοντες της «άνευ προηγουμένου ύφεσης» της Ουάσιγκτον.¹⁷⁵ [...] Ο Pape συμπέρανε ότι, ενώ ήταν πολύ πιθανό οι ΗΠΑ να αποτελέσουν το πιο ισχυρό κράτος για μεγάλο χρονικό διάστημα, η σχετική ύφεσή τους- ή η σχετική άνοδος των άλλων κρατών- επιτρέπει σε άλλες μεγάλες δυνάμεις τη σύναψη συμμαχιών, οι οποίες μπορεί να αμφισβητήσουν τα Αμερικανικά συμφέροντα, πέραν της τακτικής ήπιας εξισορρόπησης που έγινε αντιληπτή κατά την πρώτη δεκαετία μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου.¹⁷⁶ [...]

Η σχετική πτώση των Ηνωμένων Πολιτειών σε σύγκριση με άλλους διεθνείς παράγοντες θίγεται, επίσης, από τον Robert J. Art στο άρθρο του το 2010. [...] Σύμφωνα με τον ίδιο, η νέα διεθνής ισχύς της Κίνας πηγάζει από την εντυπωσιακή οικονομική της ανάπτυξη. [...] Δεδομένης τόσο της απουσίας ενός σκληρού ιδεολογικού ανταγωνισμού όσο και των ισχυρών συμφερόντων στη διατήρηση της αμοιβαίας επωφελούς εμπορικής σχέσης- την οποία ο Stephen Roach εύστοχα χαρακτήρισε ως μια «φυσική αλληλεξάρτηση»¹⁷⁷ που

¹⁷³Για μια κριτική, αλλά διορατική οπτική σχετικά με την Κινεζική ήπια δύναμη, βλ. Suzuki, Shogo (2009): "Chinese Soft Power, Insecurity Studies, Myopia and Fantasy", *Third World Quarterly*, Vol. 30, No. 4, pp. 779–793, part. pp. 787f.

¹⁷⁴ Ibid: 169. Kirshner, Jonathan (2008): "Dollar Primacy and American Power: What's at stake?", *Review of International Political Economy*, Vol. 15, No. 3, pp. 418–438 and Helleiner, Eric (2008): "Political Determinants of International Currencies: What Future for the US Dollar?", *Review of International Political Economy*, Vol. 15, No. 3, pp. 354–378.

¹⁷⁵ Pape, Robert A. (2009): "Empire Falls", *The National Interest*, January/February 2009, pp. 21–34, p. 21

¹⁷⁶ Ibid: 30f. Αυτό το επιχείρημα μπορεί να εντοπιστεί, επίσης, στον Dobson (2009): 184. Σχετικά με την ήπια εξισορρόπηση βλ. Pape (2005) Άλλοι μελετητές την ορίζουν ως «στρατηγική επιβολής κόστους» και «πρακτική αντίστασης». Βλ. Schweller and Pu (2011): 48f.

¹⁷⁷Roach (2009): 327. Όπως και πολλοί άλλοι, ο Roach, επικεφαλής οικονομολόγος της Morgan Stanley για μεγάλο χρονικό διάστημα, φοβάται ότι τα αντίστοιχα εγχώρια οικονομικά πρότυπα θα αλλάξουν σταδιακά τη διμερή σχέση και θα οδηγήσουν σε μια οικονομική ανισορροπία, η οποία θα εντείνει περαιτέρω τις εντάσεις. Ibid: 328ff και 386–393. Προειδοποιεί ότι οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής και των δύο πλευρών δε θα πρέπει να βασίζονται στις επιρροές που φέρουν στην ειρήνη οι συμπληρωματικοί εμπορικοί δεσμοί (στους οποίους οι ΗΠΑ αποτελούν τον καταναλωτή και τον αποταμιευτή περιορισμένων ποσών, ενώ η Κίνα τον παραγωγό και τον αποταμιευτή υψηλών ποσών) καθώς «μπορεί η Σινο-αμερικανική συμβίωση να μην είναι τίποτα περισσότερο από μία εφήμερη κατάσταση, αντανακλώντας μία συμπτωματική ταύτιση συμφερόντων που θα υφίσταται για μία σχετικά σύντομη χρονική περίοδο». Ibid: 388. Για την ανάλυσή του σχετικά τόσο με τα εγχώρια οικονομικά προβλήματα των ΗΠΑ που επηρεάζουν τις (ολοένα και πιο επιζήμιες) εμπορικές τους σχέσεις όσο και με την ομοιότητα μεταξύ της συνεχούς «προσβολής της Κίνας» και αυτής της Ιαπωνίας στις αρχές της δεκαετίας του 1980, βλ. Ibid: 332–343 και 357–361. Όσον αφορά στην εμπορική σχέση μεταξύ της Κίνας και των ΗΠΑ, ο ιστορικός του Stanford, Ian Morris, σχολιάζει απαισιόδοξα ότι «η Σινο-αμερικανική

υφίσταται εδώ και μία δεκαετία- ο Art εκτιμά ότι η μελλοντική ανάπτυξη της Ταϊβάν καθώς επίσης και πιθανά επεισόδια στη θάλασσα μεταξύ των στόλων των δύο χωρών στο πλαίσιο της επιδίωξής τους για κυριαρχία στη θάλασσα της Ανατολικής Ασίας θα αποτελούσαν αφορμές πολέμου.¹⁷⁸ [...] Επιπλέον, φοβάται ότι ο κινεζικός εθνικισμός και οι ανησυχίες της Ουάσιγκτον για την εμπιστοσύνη που τρέφουν τα κράτη της περιοχής στην αξιοπιστία των ΗΠΑ σε σχέση με τις συμφωνημένες δεσμεύσεις ασφάλειας «θα μπορούσαν να αλληλοτροφοδοτηθούν με επικίνδυνους τρόπους».¹⁷⁹

Ο Barry Buzan διατυπώνει μία ενδιαφέρουσα αναλογία:[...] όπως η Ουάσιγκτον εκείνη την εποχή, έτσι και το Πεκίνο επιδιώκει πρωτίστως την οικονομική δέσμευση των κρατών παγκοσμίως (ενώ απέχει από την πολιτική της ισορροπίας δυνάμεων) και ακολουθεί μια πολιτική στρατιωτικής συγκράτησης, δηλαδή η Κίνα ευνοεί την οικονομική άνοδο έναντι της ταχείας ανάπτυξης ικανών στρατιωτικών δυνάμεων. [...] Στη συνέχεια, ο Buzan αναφέρει ότι, παρά το γεγονός ότι η Κίνα δεν αμφισβητεί ανοιχτά τη διεθνή τάξη, της αποδίδεται κάλλιστα ο χαρακτηρισμός της *μεταρρυθμιστικής ρεβιζιονιστικής χώρας*, δηλαδή του κράτους που αποδέχεται ορισμένους από τους θεσμούς και τους κανόνες του διεθνούς συστήματος στο οποίο εντάσσεται, αλλά αντιτίθεται ή επιδιώκει τη μεταρρύθμιση (ή ακόμα και την κατάργηση) πολλών άλλων δομικών του στοιχείων.¹⁸⁰

[...] Ο Daniel Twining θεωρεί την Κίνα ως έναν ανερχόμενο παράγοντα στις διεθνείς υποθέσεις χάρη στη στρατηγική τάση που ορίζεται από μια «σημαντική επέκταση»¹⁸¹ των Κινεζικών στρατιωτικών και οικονομικών δυνατοτήτων που συνοδεύονται από την αυξανόμενη πολιτική επιρροή του Πεκίνου στην περιοχή. Ωστόσο, ο Twining προτείνει τέσσερα πιθανά σενάρια για τη μελλοντική ανάπτυξη της περιφέρειας Ασίας- Ειρηνικού τα οποία είναι δυνατόν να προκύψουν από τη διαδικασία της Κινεζικής «Πρωσιοποίησης»¹⁸², όπως ορίζεται από τον ίδιο. Σε δύο από αυτά τα σενάρια- μια περιφερειακή τάξη, βάσει των αρχών του Lock, υπό την ηγεσία των ΗΠΑ και μία παρόμοια με την σημερινή Ευρώπη περιφερειακή τάξη, βάσει των αρχών του Kant- η Κίνα δε θα ήταν σε θέση να κυριαρχήσει μόνη της στην περιοχή, όσο οι ΗΠΑ θα παρέμεναν στην ισχυρή, κυρίαρχη θέση τους. Στα άλλα δύο σενάρια, ωστόσο, η Κίνα αφενός θα μπορούσε να απομακρύνει τις ΗΠΑ από την περιοχή λόγω της αυξανόμενης αδυναμίας των ΗΠΑ (η οποία, μάλιστα, ίσως αναγκάσει την Ουάσιγκτον να επικεντρωθεί περισσότερο στα εγχώρια ζητήματά της και ως εκ τούτου να οδηγηθεί σε μία στοιχειώδη υποχώρηση από την περιφέρεια Ασίας- Ειρηνικού, η οποία θα επιφέρει, με τη σειρά της, μία ευρεία περιφερειακή επανευθυγράμμιση των υπολοίπων

συνεργασία μπορεί να αποτέλεσε απλώς μία ενδιάμεση στάση στη διαδρομή για την Ανατολική κυριαρχία», ωστόσο αν αυτή «διαλυθεί απότομα κι εκδικητικά, τότε θα προκαλέσει την οικονομική καταστροφή και των δύο πλευρών». Morris (2010a): 586 & 606. Βλ. επίσης τη λεπτομερή μελέτη του Roach (2014) σχετικά με τη σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ της Κίνας και της Αμερικής.

¹⁷⁸ Art (2010): 372

¹⁷⁹ Ibid: 391. Όσον αφορά στην εμπιστοσύνη των κρατών της περιοχής στις δεσμεύσεις των ΗΠΑ, βλ. Chang, Felix K. (2014): "Economic and security Interests in Southeast Asia", Orbis, Vol. 58, No. 3, pp. 378–391, p. 390.

¹⁸⁰ Ibid: 18.

¹⁸¹ Twining, Daniel (2010): "Democratic Partnership in Asia", Policy Review, October/November 2010, pp. 55–70, p. 58.

¹⁸² Ibid: 59

κρατών με την Κίνα). Αφετέρου, η Κίνα θα ήταν σε θέση να επιτύχει τη διαμόρφωση μιας Κινοκεντρικής τάξης, στον πυρήνα της οποίας θα βρισκόταν η υπό Κινεζική κυριαρχία Ανατολική και Νοτιοανατολική Ασία ενώ στην κορυφή της ιεραρχίας της το Πεκίνο. Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια περιφερειακή τάξη στην οποία πολλές χώρες έχουν ουσιαστικά «Φινλανδοποιηθεί».¹⁸³ [...] Τέλος, ο Twining πιστεύει ότι η ανάπτυξη της περιοχής θα καθοριστεί από την επιθυμία των κρατών της περιφέρειας για δημοκρατία και ελευθερία (καθιστώντας, έτσι, το σενάριο που βασίζεται στις αρχές του Lock πιο πιθανό), καθώς επίσης και ότι η έκκληση στις Δυτικές αυτές αξίες θα προσφέρει στην Ουάσιγκτον το μέσο ώστε να ενώσει τα κράτη της περιοχής μεταξύ τους, με σκοπό την επιτυχή αντιμετώπιση της «σκοτεινής πλευράς της Κινεζικής ανάπτυξης».¹⁸⁴

Μια λιγότερο αισιόδοξη άποψη παρουσιάζεται στο βιβλίο του Aaron L. Friedberg "Contest for Supremacy". Είναι πεπεισμένος ότι η Ουάσιγκτον και το Πεκίνο ήδη συγκρούονται σε έναν ολοένα και πιο έντονο στρατηγικό ανταγωνισμό για απόκτηση εξουσίας και επιρροής, όχι μόνο στην περιφέρεια Ασίας- Ειρηνικού αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο.¹⁸⁵ Για τον Friedberg, ο ανταγωνισμός αυτός δεν οφείλεται σε καθαρά αμοιβαίες παρανοήσεις ή σε πολιτικά σφάλματα του παρελθόντος, ωστόσο οι μεταβλητές του εγχώριου καθεστώτος (δηλαδή οι ιδεολογικές διαφορές και η μορφή των αντίστοιχων πολιτικών καθεστώτων), η μεταβαλλόμενη δομή του διεθνούς συστήματος και η δυσπιστία αποτελούν βασικές αιτίες αυτής της ανάπτυξης.¹⁸⁶ [...] Αναγνωρίζει δύο βασικές περιοριστικές μεταβλητές οι οποίες έχουν μέχρι στιγμής αποτρέψει την ανοιχτή αντιπαράθεση. Αρχικά, οι αρμόδιοι για την χάραξη πολιτικής τόσο στην Κίνα όσο και στις ΗΠΑ πιστεύουν ότι ο χρόνος είναι με το μέρος τους (δηλ. η Ουάσιγκτον ελπίζει στη μετατροπή της Κίνας σε μια πιο φιλελεύθερη δημοκρατία¹⁸⁷, ενώ το Πεκίνο θεωρεί ότι ενισχύει τους πόρους ισχύος του έθνους και ως εκ τούτου την κυριαρχία του Κομμουνιστικού Κόμματος, ενώ την ίδια στιγμή υπερβαίνει τις ΗΠΑ). Δεύτερον, και τα δύο έθνη εμπλέκονται οικονομικά με στενούς δεσμούς. [...] Κατά την άποψή του, μόνο χάρη σε μία πολιτική φιλελευθεροποίηση της Κίνας οι Σινο-αμερικανικές σχέσεις μπορούν τελικά να είναι ειρηνικές μακροπρόθεσμα.¹⁸⁸ Μέχρι να συμβεί αυτό, ωστόσο, η ισορροπία μεταξύ των παραγόντων χαρακτηρίζεται, στην καλύτερη περίπτωση, ως «εύθραυστη»¹⁸⁹. Καταλήγει, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι, *αν η Κινεζική ισχύς συνεχίσει να αυξάνεται ενώ το καθεστώς παραμένει αμετάβλητο, οι ανταγωνιστικές πτυχές της Σινο-αμερικανικής σχέσης θα αυξηθούν σε σημασία κι ένταση.* [...]

¹⁸³Ibid: 59ff. Η «Φινλανδοποίηση» περιγράφει μια κατάσταση στην οποία ένα κράτος εξαρτάται οικονομικά σε μεγάλο βαθμό από ένα άλλο ισχυρότερο ή/ και στρατιωτικά περιθωριοποιημένο από αυτό. Αυτό επιτρέπει στο ισχυρότερο κράτος να διαδραματίσει έναν πολύ σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής του πιο αδύναμου κράτους, παρόλο που το ασθενέστερο κράτος παραμένει επίσημα κυρίαρχο των διεθνών του υποθέσεων.

¹⁸⁴ Ibid: 69

¹⁸⁵ Friedberg, Aaron L. (2011): A Contest for Supremacy. China, America, and the Struggle For Mastery in Asia. New York & London: W. W. Norton & Company, p. 1f.

¹⁸⁶ Ibid.

¹⁸⁷ Για μία απαισιόδοξη άποψη σχετικά με την προοπτική ενός τέτοιου εγχειρήματος, βλ. Kurth, James (2012): "Confronting a Powerful China with Western Characteristics", Orbis, Vol. 56, No. 1, pp. 39-59. Οι αμερικανικές ενέργειες με στόχο την φιλελευθεροποίηση της Κίνας παρουσιάζονται από μερικούς (με σχετικά σκληρά λόγια) ως μία τακτική κλιμάκωσης της «Αμερικανικής ακροσφαλούς πολιτικής κατά της Κίνας». Roach (2009): 365.

¹⁸⁸ Ibid: 38. Για μία καίρια μελέτη σχετικά με τους επτά παράγοντες, βλ. Ibid: 38-56.

¹⁸⁹Ibid: 57.

Σύμφωνα με τον Friedberg, το Πεκίνο επιδιώκει τη διαδοχή της Ουάσιγκτον ως του ηγεμόνα στην Ανατολική Ασία και ίσως ακόμα και την απομάκρυνσή της από την περιοχή, χωρίς, όμως, να διακινδυνεύσει την πρόκληση ανοιχτής αντιπαράθεσης, καθώς κάτι τέτοιο ίσως να ήταν καταστροφικό.¹⁹⁰ Προκειμένου να επιτευχθεί ο παραπάνω στόχος, η Κινεζική πολιτική ηγεσία επιχειρεί τη διατήρηση καλών σχέσεων με τις ΗΠΑ, ενώ παράλληλα ιδρύει νέα θεσμικά όργανα, αποκλείοντας την Αμερικανική συμμετοχή σε αυτά, συντελώντας στη διατήρηση μιας σταθερής στρατηγικής βάσης¹⁹¹ και επεκτείνοντας την επιρροή της στη σφαίρα των Ασιατικών υδάτων.¹⁹²

Στο περιεκτικό και ισορροπημένο βιβλίο του [...] ο David Lai υποστηρίζει ότι, παρόλο που η Κίνα επωφελείται από την οικονομική της ενσωμάτωση στη φιλελεύθερη παγκόσμια τάξη υπό την ηγεσία της Δύσης, οι Κινέζοι ηγέτες δε συμμερίζονται τις βασικές πολιτικές αξίες που στηρίζουν το σύστημα. Σύμφωνα με τον ίδιο, αυτό έχει καταστήσει την Κίνα απειλή για την εν λόγω τάξη από την αρχή της ανοδικής της πορείας.¹⁹³ [...] Πιστεύει ότι μεταξύ των τριών πιθανών μελλοντικών σεναρίων που επινόησε- *πολύνεκρος ανταγωνισμός με σκοπό την αλλαγή, ειρηνική αλλαγή φρουράς* (δηλαδή επανάληψη της μετάβασης της εξουσίας μεταξύ του Λονδίνου και της Ουάσιγκτον) καθώς και *απρόθυμος συμβιβασμός*- το τελευταίο θα είναι το πιο πιθανό.¹⁹⁴ Αξίζει να σημειωθεί ότι σε καθένα από τα παραπάνω σενάρια, ο Lai πιστεύει εμφανώς ότι οι μέρες των ΗΠΑ στην περιφέρεια Ασίας- Ειρηνικού είναι μετρημένες. Ο κύριο λόγος για αυτό φαίνεται να είναι, κατά την αντίληψή του, ότι, παρά τις προσπάθειες του Πεκίνου και της Ουάσιγκτον να διατηρήσουν καλές και ομαλές σχέσεις, τα εθνικά τους συμφέροντα είναι απλώς πολύ διαφορετικά. Το σημαντικότερο, όμως, είναι ότι αποκλίνουν σε αυτό που ο Lai ορίζει ως Κινεζικά ζητήματα

¹⁹⁰ Friedberg (2011): 166. Αυτό αποτελεί, επίσης, ένα από τα σημαντικότερα θέματα στον Dyer (2014). Ενώ ο Dyer είναι πιο αισιόδοξος σχετικά με την επινοητικότητα της Ουάσιγκτον έναντι της ανερχόμενης Κίνας, αναγνώρισε, επίσης, ότι «οι ΗΠΑ εισέρχονται σε μία κρίσιμη περίοδο, κατά την οποία τα οικονομικά προβλήματα της χώρας αρχίζουν να υπονομεύουν τον ρόλο της στον κόσμο». Ibid: 278.

¹⁹¹ Όπως υποστήριζε σε άλλο σημείο, αυτός είναι ένας από τους κυριότερους λόγους για τον οποίον η Κίνα συνέβαλε στην ίδρυση των ιδρυμάτων όπως ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης και η Νέα Τράπεζα Ανάπτυξης των χωρών BRICS. Βλ. τη συνέντευξη στον Ebbighausen, Rodion (2014): "Anti-westliche Allianz in Asien", Deutsche Welle, 11th September 2014, <http://dw.de/p/1D9oo> (17.09.2014) as well as Fels, Enrico (2014): "The Regional Significance of the Shanghai Cooperation Organization (SCO) in Light of Afghanistan's Instability", in: Jonbooev, Sunatullo/ Rakhimov, Mirzokhid/Seidelmann, Reimund (eds.): Central Asia Today: Countries, Neighbors, and the Region. Göttingen: Cuvillier Verlag, pp. 323–346, p. 328f.

¹⁹² Friedberg (2011): 166–180

¹⁹³ Ibid: 50. Σύμφωνα με τον Michael Pillsbury, η αντίληψη, σύμφωνα με την οποία η Κίνα επιδιώκει να δυτικοποιηθεί περισσότερο και συνεπώς να ασπαστεί τη Δυτική νοοτροπία, είναι μία από τις πέντε ψευδείς υποθέσεις (σε συνδυασμό με την αντίληψη ότι η δέσμευση θα επιφέρει την πλήρη συνεργασία, με τον ενδεχόμενο Κινεζικό εκδημοκρατισμό, την εύθραυστη κατάσταση της Κίνας και την επερχόμενη παρακμή και αδυναμία του Κινεζικού αρχηγείου στο Πεκίνο) που απαρτίζουν τους ευσεβείς πόθους πολλών Δυτικών μελετητών για την Κίνα. Σύμφωνα με τον ίδιο, το Πεκίνο επιδιώκει μία μακροπρόθεσμη στρατηγική και στοχεύει σε βάθος χρόνου, και όχι σε διάστημα μερικών δεκαετιών, στην αντικατάσταση της Ουάσιγκτον. Βλ. Pillsbury, Michael (2015): The Hundred-Year Marathon. China's Secret Strategy to Replace America as the Global Superpower. New York: Henry Holt and Company.

¹⁹⁴ Ibid: 81. Να σημειωθεί ότι ένας σημαντικός λόγος για τον οποίον αποκλείει το πρώτο σενάριο είναι η ύπαρξη πυρηνικών όπλων. Ένας βασικός λόγος για την απόρριψη του δεύτερου σεναρίου είναι το χάσμα γενικών διαφορετικών δυνατοτήτων (και το ενδεχόμενο περισσότερων δυνατοτήτων) μεταξύ της Μεγάλης Βρετανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τον 19ο αιώνα σε σύγκριση με την τρέχουσα κατάσταση μεταξύ της Κίνας και των Ηνωμένων Πολιτειών.

για την «οικοδόμηση ενός έθνους»¹⁹⁵, δηλαδή την οικονομική και πολιτική (δημοκρατική έναντι αυταρχικής) ανάπτυξη της Κίνας, το μελλοντικό καθεστώς της Ταϊβάν, του Θιβέτ και του Σινγιάνγκ καθώς επίσης και τις διαφορές στις παρακείμενες θάλασσες της Ανατολικής και Νότιας Κίνας (σε αυτήν την περίπτωση και τα δύο κράτη διαφωνούν ακόμα και για το περιεχόμενο της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας).¹⁹⁶ Σύμφωνα με τον ίδιο, αυτό κάνει τη σχέση μεταξύ των δύο κρατών να διακατέχεται από αντικρουόμενα συμφέροντα, ενώ, μάλιστα, πολλά από αυτά θα μπορούσαν να προκαλέσουν υπερβολική αντίδραση και να πυροδοτήσουν μία ακούσια ανοιχτή αντιπαράθεση.¹⁹⁷ [...] Ολοκληρώνει την αποτίμησή του φωτίζοντας τη θετική πλευρά: οι ηγέτες και των δύο χωρών έχουν επίγνωση της συμμετοχής τους σε μια διαδικασία μετάβασης ισχύος και δεν επιδιώκουν την κήρυξη πολέμου.¹⁹⁸

[...] Ο Aaron L. Friedberg (2012) [...] περιγράφει τον χαρακτήρα του πολιτικού συστήματος της Κίνας ως έναν βασικό παράγοντα για μια σταθερή και γόνιμη συνεργασία με τις Ηνωμένες Πολιτείες. [...] Στην περίπτωση ενός γνήσιου Κινεζικού εκδημοκρατισμού, ο Friedberg εκτιμά ότι τόσο η Κίνα όσο και οι ΗΠΑ θα αισθάνονται μικρότερη απειλή για τις προθέσεις της άλλης πλευράς και τελικώς οι «ΗΠΑ θα μάθουν να συνυπάρχουν με τη δημοκρατική Κίνα ως την κυρίαρχη δύναμη στην Ανατολική Ασία, όπως ακριβώς το Ηνωμένο Βασίλειο αποδέχτηκε τον κυρίαρχο ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών στο Δυτικό Ημισφαίριο».¹⁹⁹ [...]

Ο Hugh White εκφράζει μία άποψη για τον πιθανό κυρίαρχο μελλοντικό ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών στην Ασία που ταιριάζει κάλλιστα σε αυτήν την αρνητική προοπτική της εξέλιξης της Αμερικανικής επιρροής. Υποστηρίζει ότι η «μεγαλύτερη αλλαγή στην κατανομή του πλούτου και της εξουσίας από τη Βιομηχανική Επανάσταση»²⁰⁰ έχει ήδη οδηγήσει στη διαμόρφωση μιας νέας τάξης στην περιφέρεια Ασίας- Ειρηνικού, στον πυρήνα της οποίας βρίσκεται η Κίνα, ενώ μία λιγότερο ισχυρή Δύση απωθείται στο περιθώριο. Σύμφωνα με τον ίδιο, ο «Ασιατικός αιώνας»²⁰¹ θα περιλαμβάνει χώρες, όπως η Κίνα και η Ινδονησία, αλλά η πρώτη, κυρίως, θα είναι αυτή που θα αναδιαμορφώσει την περιφερειακή

¹⁹⁵ Ibid: 97.

¹⁹⁶ Το ακρόνυμο UNCLOS σημαίνει τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, που έχει τεθεί σε ισχύ από το 1994. Ενσωματώνει το μεγαλύτερο μέρος του διεθνούς ναυτικού δικαίου σε ένα ενιαίο νομικό σώμα και ορίζει, μεταξύ άλλων, την ίδρυση ενός διεθνούς ναυτικού δικαστηρίου στο Αμβούργο. Πάνω από 160 κράτη- μέλη του ΟΗΕ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν υπογράψει μέχρι στιγμής τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας. Ενώ οι ΗΠΑ συμμετείχαν στη διαδικασία διαπραγματεύσεων και διαμόρφωσαν σε σημαντικό βαθμό το κείμενο της Σύμβασης, αποτελούν μέρος μιας μικρής ομάδας κρατών- μελών του ΟΗΕ που δεν έχουν επικυρώσει ακόμη τη συνθήκη.

¹⁹⁷ Ibid: 99 & 173–176.

¹⁹⁸ Ibid: 201f. Να σημειωθεί, ωστόσο, ότι σύμφωνα με τη Θεωρία της Μετάβασης Ισχύος, την οποία αναφέρει συχνά ο Lai, και οι δύο αντίπαλοι -λόγω της φθίνουσας ή της ανοδικής πορείας τους αντίστοιχα- έχουν υψηλά κίνητρα για τη στρατιωτική εμπλοκή τους σε δύο διαφορετικά σημεία ταυτόχρονα κατά τη διαδικασία μετάβασης της ισχύος: το ανερχόμενο κράτος (δηλαδή η Κίνα) όταν κρίνει ότι είναι αρκετά ισχυρή ώστε να ανατρέψει με τη βία την υφιστάμενη τάξη, ενώ ο καθιερωμένος ηγεμόνας (δηλαδή οι ΗΠΑ) εφόσον είναι σίγουρος ότι μπορεί να νικήσει τον ανερχόμενο αντίπαλο. Βλ. Organski (1968): 371.

¹⁹⁹ Friedberg (2012): 51

²⁰⁰ White, Hugh (2013): "The New Security Order. An Epochal Change", East Asia Forum Quarterly, Vol. 5, No. 2, pp. 8–9, p. 8.

²⁰¹ Ibid.

τάξη υπέρ της. [...] Ο White υποστηρίζει ότι, καθώς η Ασία δεν κατοικείται μόνο από την Κίνα, αλλά και από άλλες μεγάλες και μεσαίες δυνάμεις, ούτε το Πεκίνο ούτε η Ουάσιγκτον θα μπορέσουν να κυριαρχήσουν στην περιοχή εκ νέου: αυτό σημαίνει ότι «ο Ασιατικός αιώνας δε θα ανήκει σε μία μόνο χώρα».²⁰² [...]

Σύμφωνα με μία μονογραφία του Denny Roy το 2003, [...] ο συνεχιζόμενος στρατηγικός ανταγωνισμός μεταξύ της Κίνας και των ΗΠΑ «είναι σχετικά συγκρατημένος και διερευνητικός»²⁰³, καθώς ούτε οι τρέχουσες συμμαχίες των ΗΠΑ στρέφονται ανοιχτά εναντίον της Κίνας, ούτε και η Ουάσιγκτον επιχειρεί να δελεάσει τους συμμάχους της Κίνας απομακρύνοντας τους από τη σφαίρα επιρροής της τελευταίας.²⁰⁴ [...] Σύμφωνα με τον Roy, η επανεμφάνιση της Κίνας έχει εντείνει την αίσθηση ότι η Αμερική βρίσκεται σε ευάλωτη θέση κι έχει τροφοδοτήσει τον διμερή ανταγωνισμό για την περιφερειακή επιρροή, ο οποίος έχει οδηγήσει σε μία τακτική αντιποίνων και από τις δύο πλευρές.²⁰⁵ [...] Παρόλο που ο Roy προσπαθεί να προβάλλει μία ισορροπημένη κι εφησυχαστική εικόνα των διμερών σχέσεων, καταλήγει, ωστόσο, στο συμπέρασμα ότι:

η αποφυγή της ενδεχόμενης σύγκρουσης με την Κίνα θα επέφερε την παραίτηση της Αμερικής από τη θέση της ως μεγάλης δύναμης στην Ασία. Μια τέτοια παραίτηση είναι απίθανη, εκτός και αν η Ουάσιγκτον καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Αμερική δε μπορεί να διατηρήσει αυτήν τη θέση είτε επειδή τα σχετικά πλεονεκτήματα της Κίνας είναι συντριπτικά, είτε επειδή η εσωτερική αδυναμία των ΗΠΑ αναγκάζει την περικοπή των δαπανών στις αποστολές τους σε υπερπόντιες χώρες. Αυτή η κατάσταση δείχνει την τάση στη διεθνή πολιτική, σύμφωνα με την οποία η ασφάλεια είναι ένα παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος: για να αποκτήσει μία μεγάλη δύναμη περισσότερη ασφάλεια, μία γειτονική μεγάλη δύναμη θα πρέπει να έχει λιγότερη».²⁰⁶

²⁰² Ibid.

²⁰³ Roy (2013): 41

²⁰⁴ Ibid.

²⁰⁵ Ibid: 51, 55 & 58

²⁰⁶ Ibid: 57

Σχολιασμός

Το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου- απόσπασμα του οποίου αποτελεί το πρωτότυπο κείμενο της παρούσας εργασίας- παρουσιάζει εκτενώς και σφαιρικώς τις εκτιμήσεις των Ευρωπαίων και Ασιατών μελετητών για την άνοδο της Κίνας, ως οικονομικής και στρατιωτικής δύναμης, και κατ' επέκταση για τον αντίκτυπο της ανόδου αυτής στη διαμόρφωση των Σινο-αμερικανικών σχέσεων στο εγγύς μέλλον. Βέβαια, θα πρέπει να αναφερθεί σε αυτό το σημείο ότι λόγω της έκτασης του κεφαλαίου παρενέβην στο κείμενο με σκοπό την τροποποίηση και την ανασύνθεσή του, ώστε να αντιστοιχεί στις απαιτούμενες από τον κανονισμό λέξεις. Ωστόσο, η διαδικασία αυτή ήταν ιδιαίτερα δύσκολη, καθώς ο συγγραφέας έχει «δέσει» τις διάφορες, αντικρουόμενες και μη, αναλύσεις μεταξύ τους με στενούς νοηματικούς δεσμούς. Πρόθεσή μου, λοιπόν, κατά την αναδιαμόρφωση του κειμένου ήταν η διατήρηση της εννοιολογικής συνοχής και της σφαιρικής εικόνας της διαμάχης μεταξύ των αντιμαχόμενων πλευρών που προβάλλει ο συγγραφέας.

Ύστερα από το δυναμικό αλλά ισορροπημένο εισαγωγικό κεφάλαιο, ο συγγραφέας προβαίνει, στη συνέχεια του βιβλίου, στην ανάλυση της θεωρίας του ρεαλισμού (που αποτελεί βάση της συγκεκριμένης μελέτης) και της έννοιας της ισχύος στις διεθνείς σχέσεις (που περιλαμβάνει την διάκριση των κρατών σε μεγάλες και μεσαίες δυνάμεις), στην εκτίμηση της ισχύος μέσω του μοντέλου Cline και τέλος, στην παρουσίαση κάποιων ανερχόμενων μεσαίων δυνάμεων της Ανατολής, μεταξύ των οποίων είναι η Ινδονησία και η Ιαπωνία. Πέραν της ολοκληρωμένης μορφής του κεφαλαίου (με εισαγωγή, κύριο μέρος και συμπέρασμα), το επέλεξα καθώς το μέλλον των Σινο-αμερικανικών σχέσεων αφορά άμεσα από στρατηγική και οικονομική άποψη την Ελλάδα και την εξωτερική της πολιτική. Δεδομένων των καλών διπλωματικών σχέσεων Ελλάδας- ΗΠΑ τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα όσον αφορά στη στρατηγική στη Μεσόγειο, καθώς επίσης και της οικονομικής, κυρίως, συνεργασίας Ελλάδας- Κίνας, η διατάραξη των ισορροπιών στις Σινο-αμερικανικές σχέσεις επηρεάζει την ελληνική πραγματικότητα. Φυσικό επόμενο, λοιπόν, είναι να εγείρεται ο προβληματισμός σχετικά με τη θέση της χώρας στην περίπτωση της πιθανής σύγκρουσης Κίνας- ΗΠΑ.

Για τη σύνταξη του τρέχοντος σχολιασμού, αξιοποίησα, κυρίως, το μοντέλο ανάλυσης κειμένου της Christiane Nord²⁰⁷ και της Mona Baker²⁰⁸, σε συνδυασμό με άλλες μεταφραστικές τεχνικές και θεωρίες διαφόρων μελετητών.

Σύμφωνα, λοιπόν, με το μοντέλο της Nord, το κείμενο εξετάζεται με βάση τα εξωκειμενικά και τα εσωκειμενικά στοιχεία. Στα πρώτα συγκαταλέγεται- πέραν του αποδέκτη της μετάφρασης, ο οποίος στην προκειμένη περίπτωση είναι το ελληνικό αναγνωστικό κοινό- και ο συγγραφέας του πρωτότυπου κειμένου. Ο Δρ. Enrico Fels έχει εντυφώσει στις σπουδές στρατηγικής, ενώ με την εν λόγω εκτενή μελέτη έλαβε το

²⁰⁷ Christiane Nord (2005) *Text Analysis in Translation: Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-oriented Text Analysis*. 2nd edition. Amsterdam & New York: Rodopi

²⁰⁸ Mona Baker (2011) *In other words: a coursebook on translation*

διδασκαρικό του στο University of Bonn, «συνεισφέροντας σημαντικά στη σκιαγράφηση του μοντέλου ανατροπής της παγκόσμιας ισχύος από τις αποκεντρωμένες συμμαχίες, ιδιαίτερα στην περιοχή Ασίας- Ειρηνικού».²⁰⁹

Επίσης, στο ίδιο πλαίσιο των εξωκειμενικών χαρακτηριστικών, ο χρόνος συγγραφής του κειμένου- πηγή και ο χρόνος μετάφρασής του έχει ενδιαφέρον, καθώς οι ανησυχίες για την πιθανή σύγκρουση ΗΠΑ- Κίνας είναι, την παρούσα χρονική περίοδο, ιδιαίτερα έντονες, καθιστώντας το περιεχόμενο του κειμένου- στόχου και πηγής πιο επίκαιρο από ποτέ άλλοτε.

Όσον αφορά στα εσωκειμενικά στοιχεία, το κείμενο- πηγή μεταδίδει δεδομένα και πληροφορίες με λογική (αναφορική) διάσταση, και μάλιστα με αντικειμενικό και ψυχραιμο τρόπο. Το πρωτότυπο, λοιπόν, κείμενο εστιάζει στο περιεχόμενο (στο θέμα), στην άνοδο εν προκειμένω της Κίνας σε ισχύ, στην επίδραση αυτής στις Σινο-αμερικανικές σχέσεις και στην ισορροπία δυνάμεων στην περιοχή Ασίας-Ειρηνικού. Επομένως, το είδος του κειμένου- πηγή- όπως και του κειμένου- στόχου- χαρακτηρίζεται ως επιχειρηματολογικό και, σύμφωνα με την K. Reiss²¹⁰, πληροφοριακό. Η κειμενική λειτουργία ταυτίζεται απόλυτα με το κειμενικό είδος τόσο στο πρωτότυπο όσο και στο μετάφρασμα. Φυσικά, να σημειωθεί, αν και είναι δεδομένο, ότι με μία άλλη ανάλυση το είδος του πρωτοτύπου χαρακτηρίζεται ως πολιτικό, δεδομένου του περιεχομένου του που αφορά στις εκτιμήσεις μελετητών της επιστήμης των διεθνών σχέσεων. Τέλος, η μετάφραση του κειμένου χαρακτηρίζεται στοχοκεντρική- και όχι πηγοκεντρική- καθώς πρόθεσή μου ήταν η προσαρμογή του πρωτοτύπου στις συντακτικές και λεξιλογικές, κυρίως, συμβάσεις της ελληνικής γλώσσας, ώστε να διαβαστεί το μετάφρασμα, όπως θα έλεγε ο Toury (1980: 53)²¹¹, «σαν ένα πρωτότυπο» και όχι «όπως το πρωτότυπο» (Σ. Π. Γραμμενίδης, 2009).

Όσον αφορά σε ένα από τα κυριότερα εσωκειμενικά στοιχεία, στο περιεχόμενο (content), αυτό παρουσιάζει μεγάλο βαθμό συνεκτικότητας, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, καθώς ο συγγραφέας έχει συνδέσει τα νοήματα δημιουργώντας μία αλυσιδωτή σχέση μεταξύ τους. Τα νοήματα ενώνονται συνήθως είτε με τη σχέση της προσθήκης, στις περιπτώσεις που παρατίθενται απόψεις μελετητών που συμφωνούν ή τουλάχιστον συγκλίνουν, είτε με τη σχέση της αντίθεσης, όταν γίνεται αναφορά σε αντικρουόμενες απόψεις. Βέβαια, αρκετά συχνή είναι η αιτιολογική σύνδεση των νοημάτων (για παράδειγμα *“the US share of global GDP and Washington’s global influence and its ability to uphold the Pax Americana would still shrink due to the fact that...”*), καθώς και η εξέταση μιας προϋπόθεσης ή της εναλλακτικής έκβασης μιας ανάλυσης (*“This is not likely until and unless Washington concludes that...”*, *“In order to achieve this goal...”*).

Σε λεξιλογικό επίπεδο, η γλώσσα του πρωτοτύπου κειμένου είναι ειδική, καθώς περιλαμβάνει πολιτική ορολογία ή ορολογία του τομέα των διεθνών σχέσεων (soft/ hard power, status quo power, zero- sum/ positive sum conditions, balance- of- power politics, reformist- revisionist state, hedging strategies, sphere of influence, regional affairs, middle/ major power, security/ strategic partner, regional hegemon). Στο μετάφρασμα, φυσικά, επιδίωξή μου ήταν η διατήρηση και η επίσημη απόδοση της ειδικής ορολογίας στα Ελληνικά. Στην ειδική ορολογία, συγκαταλέγονται και τα ακρωνύμια GFC, SCS, UNCLOS, BRICS, τα

²⁰⁹ Dr. Aaron Jed Rabena (2017) Asian Politics & Policy, Vol. 9 (4)

²¹⁰ Reiss, K. (1977/89), Text types, translation types and translation assessment, translated by A. Chesterman

²¹¹ Toury, Gideon (1980), In search of a theory of translation, Tel Aviv: Power Institute

οποία μεταφράστηκαν στα ελληνικά με την επίσημη αναλυτική τους ονομασία με σκοπό την διευκόλυνση της ανάγνωσης: δηλαδή Διεθνής Χρηματοπιστωτική Κρίση, Θάλασσα της Νότιας Κίνας, Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, αντίστοιχα. Εξάιρεση αποτελεί το ακρωνύμιο BRICS, το οποίο διατηρήθηκε ως έχει στο μετάφρασμα με την επεξηγηματική προσθήκη «των χωρών BRICS», στις περιπτώσεις αναφοράς στον διεθνή πολιτικό οργανισμό των αναδυόμενων αγορών. Αυτή η επιλογή έγινε λαμβάνοντας υπόψη την περιορισμένη εμφάνισή τους στο συγκεκριμένο απόσπασμα, καθώς στην αντίθετη περίπτωση η μέθοδος της αναλυτικής τους μετάφρασης ίσως γινόταν κουραστική.

Στο ίδιο επίπεδο ανήκει ένα σύνολο όρων και συμφράσεων, η απόδοση των οποίων αποτέλεσε πρόκληση και έχρηζε σχετικής αναζήτησης. Αρχικά, η φράση "Asian Renaissance" είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη στην αγγλόφωνη βιβλιογραφία και αναφέρεται ακριβώς στην ανάδυση των χωρών της Ασίας με σκοπό τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας τους και της αυτονομίας τους.²¹² Αντιθέτως, στην ελληνική σχετική βιβλιογραφία η φράση δε συναντάται καθόλου. Επομένως, αποφάσισα να την αποδώσω με την τεχνική της κατά λέξη μετάφρασης, καθώς κατά την εκτίμησή μου μεταφέρει με απλό και ξεκάθαρο τρόπο το νοηματικό περιεχόμενο της αγγλικής φράσης. Κατά λέξη, με βάση το ίδιο σκεπτικό, αποδόθηκε και η φράση "Asian century" (Ασιατικός αιώνας), με τη διαφορά ότι η εν λόγω απόδοση συναντάται στην ελληνική βιβλιογραφία. Επίσης, στο ίδιο πλαίσιο, στο πρωτότυπο κείμενο γίνεται αναφορά στην Κίνα ως "Middle Kingdom": πρόκειται για την αγγλική μετάφραση του "Zhōngguó" (中國/中国, "central state")²¹³ που αποδίδεται ως χαρακτηρισμός στην χώρα. Στα ελληνικά επέλεξα την κατά λέξη μετάφραση («Μέσο Βασίλειο»), παρόλο που δεν είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη²¹⁴, λαμβάνοντας υπόψη μου ότι το κείμενο απευθύνεται σε ένα αρκετά μνημένο στις διεθνείς σχέσεις κοινό. Ο όρος Pax Americana, που αναφέρεται στην ηγεμονία των ΗΠΑ, παρέμεινε ως έχει στο μετάφρασμα. Τέλος, ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχουν οι όροι "Prussianisation" και "Finlandised". Αρχικά, ο πρώτος ορίζεται ως η τακτική ανάπτυξης της στρατιωτικής ισχύος με βάση το μοντέλο της Πρωσίας²¹⁵. Ο όρος, όμως, δεν έχει αποδοθεί επισήμως στα ελληνικά. Επομένως, η μετάφρασή του ως «Πρωσιοποίηση» αποτελεί νεολογισμό με τη μέθοδο της οικειοποίησης. Αντίθετα, ο όρος "Finlandised" μεταφράζεται επίσημα στα ελληνικά ως «Φινλανδοποίηση» και αφορά στη «διαδικασία με την οποία μια ισχυρή χώρα αναγκάζει μια μικρότερη γειτονική χώρα να συμμορφώνεται με τους κανόνες εξωτερικής πολιτικής της ισχυρής χώρας, επιτρέποντας της ταυτόχρονα να διατηρήσει την ανεξαρτησία της και το δικό της

²¹² Επιβεβαίωση αποτέλεσε: Anwar Ibrahim (1996) *The Asian Renaissance*. Marshall Cavendish Corp/Ccb. Επίσης, Gill, Indermit & Kharas, Homi (2007) *An East Asian renaissance : ideas for economic growth*. Washington, D.C. : World Bank Group. <http://documents.worldbank.org/curated/en/517971468025502862/An-East-Asian-renaissance-ideas-for-economic-growth>

²¹³ Names of China (2021), Wikipedia https://en.wikipedia.org/wiki/Names_of_China#Middle_Kingdom

²¹⁴ Επιβεβαίωση της μεταφραστικής μου επιλογής αποτέλεσε: Salvatore Babones (2011) *Κίνα: Το μέσο Βασίλειο, Υπερβολές και Αλήθειες για την Άνοδο της Κίνας* <https://www.foreignaffairs.gr/articles/68455/salvatore-babones/kina-to-meso-basileio>

²¹⁵ (Government, Politics & Diplomacy) (tr) to make Prussian in character, esp with respect to military matters. (Military) (tr) to make Prussian in character, esp with respect to military matters. <https://www.thefreedictionary.com/Prussianisation>

πολιτικό και οικονομικό σύστημα»²¹⁶. Αυτό ακριβώς συνέβη με την Φινλανδία, η οποία διατήρησε, μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, την εδαφική της ανεξαρτησία, ύστερα από τον ακρωτηριασμό της, με τίμημα, ωστόσο, την υπακοή της στη Σοβιετική Ένωση.

Επίσης, η γλώσσα του πρωτοτύπου είναι κυριολεκτική, σαφής και ακριβής. Ωστόσο, η γλαφυρότητα του λόγου με την πληθώρα επιθέτων, επιρρημάτων και ουσιαστικών, καθώς και η χρήση ρητορικών σχημάτων σε ορισμένα σημεία προσδίδουν μια πιο «λογοτεχνίζουσα» χροιά. Αναλυτικότερα, τα σχήματα αυτά είναι τα εξής: *countries slipping into an open strategic rivalry, venturing into the United States' traditional sphere of influence, Washington may no longer be the modern Rome, time to disturb [the] equilibrium, the major lens through which [...]*. Στη μετάφραση διατήρησα την κυριολεκτική χρήση της γλώσσας και δεν εξάλειψα τη λογοτεχνικότητα που προσδίδουν τα ρητορικά σχήματα, επιτυγχάνοντας την ισοδυναμία σε λεξιλογικό επίπεδο μεταξύ κειμένου- πηγή και κειμένου-στόχου²¹⁷.

Γενικότερα, κατά τη μεταφραστική διαδικασία δε τέθηκε ζήτημα διαπολιτισμικότητας, με εξαίρεση να αποτελεί τόσο το νόμισμα των ΗΠΑ (dollars), όσο και τα περιοδικά Foreign Policy και Foreign Affairs, τα οποία διατηρήθηκαν στη μετάφραση με την προσθήκη της ιδιότητάς τους («στο περιοδικό Foreign Policy/ Foreign Affairs»). Μάλιστα, η αναφορά του δεύτερου περιοδικού (Foreign Affairs) στο μετάφρασμα έκρινα ότι θα πρέπει να γίνει και στο κύριο σώμα του κειμένου, πέρα από την υποσημείωση του αποσπάσματος, με σκοπό τη διευκόλυνση της ανάγνωσης. Η αναφορά σε ονόματα ηγετών και των δύο χωρών (Clinton, Bush, Obama, Deng) δεν αποτελεί, φυσικά, στοιχείο πολιτισμικότητας, ωστόσο παραπέμπει συνειρμικά τον αναγνώστη στην χρονική περίοδο, στην πολιτική ταυτότητα της χώρας ανάλογα με την εκάστοτε ηγεσία και ως εκ τούτου στην ύπαρξη εντάσεων ή ηρεμίας στη διμερή σχέση ΗΠΑ- Κίνας. Στο σημείο αυτό να αναφερθεί ότι τα ονόματα των ηγετών των χωρών δε μεταγράφηκαν φωνητικά με σκοπό τη διατήρηση της ομοιομορφίας του κειμένου, δεδομένου ότι όλα τα ονόματα των μελετητών και των ειδικών που αναφέρονται στο κείμενο διατηρήθηκαν στα αγγλικά.

Στην κειμενική ανάλυση ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία που θα πρέπει να ληφθεί υπόψιν είναι το ύφος. Σύμφωνα με τις κλίμακες ύφους του Newmark (1988)²¹⁸ το ύφος στο πρωτότυπο χαρακτηρίζεται, όσον αφορά στην επισημότητα του λόγου, ως ουδέτερο και επίσημο (κυρίως στην παράθεση των αποφθεγμάτων και των αναλύσεων των μελετητών). Επίσης, ως προς την εξειδίκευση, τη δυσκολία σύνταξης και πρόσληψης των νοημάτων, χαρακτηρίζεται ως ουδέτερο, σε σημεία φροντισμένο καθώς επίσης και τεχνικό, χάρη στις αναφορές σε θεωρίες των διεθνών επιστημών (για παράδειγμα περί μεσαίων και μεγάλων δυνάμεων ή στη «Φινλανδοποίηση»). Τέλος, ως προς την συγκινησιακή φόρτιση είναι απόλυτα ρεαλιστικό. Στο μετάφρασμα επιδιώχθηκε η διατήρηση του ύφους σε όλα τα επίπεδα, όπως αυτό διαμορφώνεται στο πρωτότυπο. Η διατήρηση αυτή αφενός δεν

²¹⁶ Φινλανδοποίηση (2020)

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A6%CE%B9%CE%BD%CE%BB%CE%B1%CE%BD%CE%B4%CE%B7%CE%80%CE%BF%CE%AF%CE%B7%CF%83%CE%B7>

²¹⁷ Mona Baker (2011) In other words: a coursebook on translation

²¹⁸ Peter Newmark (1988) A Textbook of Translation. Hemel Hempstead: Prentice Hall.

αποτέλεσε μεταφραστική πρόκληση, λόγω του είδους του πρωτοτύπου, και αφετέρου κρίθηκε απαραίτητη για την επίτευξη της πραγματιστικής ισοδυναμίας²¹⁹.

Σε συντακτικό επίπεδο, το πρωτότυπο εμφανίζει αυστηρή δομή με προτάσεις, ως επί το πλείστον, εκτενείς και άρα μακροπερίοδο λόγο. Η ίδια σύνταξη διατηρήθηκε και στο κείμενο- στόχο καθώς είναι συμβατή με τις ελληνικές συντακτικές συμβάσεις των αναφορικών- πληροφοριακών κειμένων. Εξάλλου, ο υψηλός βαθμός συνοχής (όπως και αυτός της συνεκτικότητας) ευνοεί τον μακροπερίοδο λόγο τόσο στο πρωτότυπο όσο και στο μετάφρασμα. Αναλυτικότερα, η συνοχή εξασφαλίζεται, φυσικά, χάρη στην επανάληψη της πολιτικής ορολογίας και άρα χάρη στην χρήση συναφών λέξεων. Κυρίως, όμως, επιτεύχθηκε με τη δημιουργία μιας αλυσιδωτής αλληλουχίας προτάσεων, η οποία εντοπίζεται και στην ανάλυση της συνεκτικότητας παραπάνω. Αναλυτικότερα, οι σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ των προτάσεων είναι, κυρίως, προσθήκης (*“Robert A. Pape likewise marked... “unprecedented decline”, “The relative decline.... is also discussed by Robert J. Art...”, “G. John Ikenberry equally identified....”*), αντίθεσης (*“Derek Da Cunha, on the other hand,...”, “Daniel Drezner voiced a different opinion with regards to...”, “A less optimistic view is expressed in...”*), αιτιολόγησης (*“The primary reason for this seems to be...”, “Mearsheimer saw the reason for this rooted in...”*) κι επεξήγησης (*“there are four possible scenarios for Asia-Pacific’s future development...”, “whether one sees the regional development in zero- or positive-sum terms...”, “G. John Ikenberry equally identified two possible scenarios...”, “In other words, Betts started to...”*). Βέβαια, συναντώνται και οι σχέσεις αναλογίας (*“just like Washington at the time, Beijing primarily wants to...”, “United States..., much as the United Kingdom...”*), προϋπόθεσης (*“In case of a genuine Chinese democratization...”, “In order to achieve this goal...”*), συμπεράσματος (*“something that he saw might not only enable Beijing to..., but would eventually also trigger...”*), χρόνου (*“A year later...”*) και τόπου (*“in the same journal...”, “in his impressive analysis...”*). Να αναφερθεί ότι η συνοχή μεταξύ των προτάσεων σύμφωνα με τις παραπάνω σχέσεις διατηρήθηκε και στο μετάφρασμα. Επιπλέον, το σχήμα «θέμα- ρήμα», κατά τη Nord²²⁰, είναι αυτό που επικρατεί, καθώς αυτό το μοντέλο χρησιμοποιείται στα πληροφοριακά/ αναφορικά κείμενα.

Στο ίδιο επίπεδο, το κείμενο περιλαμβάνει πληθώρα σημείων στίξης (παρενθέσεις, παύλες, εισαγωγικά), η διατήρηση των οποίων στο μετάφρασμα εξαρτήθηκε από την καλύτερη διαμόρφωση της σύνταξης, σύμφωνα με τις ελληνικές συμβάσεις. Επίσης, παρατίθενται εντός εισαγωγικών αυτούσια αποσπάσματα των απόψεων ή των αναλύσεων των ειδικών. Όσον αφορά στα τελευταία, αρχική μου πρόθεση ήταν η παράθεση της επίσημης μετάφρασής τους, ωστόσο αυτή δεν κατέστη εφικτή. Έτσι, μετέφρασα τα αποσπάσματα, κάνοντας, ενδεχομένως, μία πρόταση απόδοσής τους.

Σε γραμματικό επίπεδο, στο πρωτότυπο, όπως και στο μετάφρασμα, όσον αφορά στους χρόνους, χρησιμοποιείται ο αόριστος, όταν παρατίθενται οι εκτιμήσεις και αναλύσεις των μελετητών, ο ενεστώτας, όταν γίνεται αναφορά σε μία τρέχουσα (κατά τον χρόνο της συγγραφής του έργου) κατάσταση ή πολιτική, και τέλος, είναι συνήθης η χρήση δυνητικών υποθέσεων (*would/ should*) καθώς και η αναφορά στο μέλλον (*if/ will*). Η φωνή είναι ως επί το πλείστον ενεργητική και λιγότερο παθητική. Όσον αφορά στα πρόσωπα, χρησιμοποιείται

²¹⁹ Mona Baker (2011) In other words: a coursebook on translation

²²⁰ Christiane Nord (2005) Text Analysis in Translation: Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-oriented Text Analysis. 2nd edition. Amsterdam & New York: Rodopi

τόσο το γ' ενικό, όταν γίνεται αναφορά σε κάποιον συγκεκριμένο μελετητή, σε χώρα ή ηγέτη χώρας, όσο και το γ' πληθυντικό, όταν γίνεται αναφορά σε πολιτικές στρατηγικές, σε σύνολο μελετητών/ συγγραφέων και σε σύνολο χωρών.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο συγγραφέας δεν εκφέρει- άμεσα τουλάχιστον- την άποψή του. Παραθέτει ρεαλιστικά και ψύχραιμα όλες τις υπάρχουσες εκτιμήσεις για την άνοδο της Κίνας και κατά συνέπεια το μέλλον των Σινο- αμερικανικών δεσμών, φέρνοντας στην επιφάνεια το πολιτικό (και ίσως μέρη από το διπλωματικό) υπόβαθρο της μεταβαλλόμενης σχέσης ΗΠΑ- Κίνας.

Επίλογος

Στην παρούσα εργασία επιχειρήθηκε, λοιπόν, η μετάφραση ενός μέρους του πρώτου κεφαλαίου του βιβλίου “Shifting Power in Asia- Pacific? The rise of China, Sino- US competition and Regional Middle Power Allegiance”, ο σχολιασμός και η αιτιολόγηση των μεταφραστικών μου επιλογών.

Πρόκειται για ένα κείμενο που αναλύει από πολλές πλευρές (οικονομική, στρατηγική/ διπλωματική, στρατιωτική) και μέσα από τα μάτια πολλών μελετητών την άνοδο της Κίνας, τον αντίκτυπο αυτής στον Σινο- αμερικανικό ανταγωνισμό, ο οποίος με τη σειρά του και κατά μία έννοια επηρεάζει το μέλλον της παγκόσμιας τάξης και ισορροπίας δυνάμεων. Το εν λόγω κείμενο αποτέλεσε την πρώτη- σε βάθος- επαφή μου με τη σχέση Κίνας- ΗΠΑ καθώς και την εξέταση της περιοχής Ασίας- Ειρηνικού. Αποτέλεσε το ιδανικότερο κλείσιμο της φοίτησής μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας κι ελπίζω να είναι η αρχή της μετέπειτα ακαδημαϊκής (κι επαγγελματικής) μου πορείας στον τομέα των διεθνών σχέσεων και της ασφάλειας.

Παραρτήματα

Παράρτημα I. Μοντέλο Ανάλυσης Κειμένου της Christiane Nord

Extratextual features	Intratextual features
The sender	Subject matter of the text
Sender's intention	Content
Audience	Presuppositions
Medium or channel	Text composition
Place of communication	Non-verbal elements
Time of communication	Lexis
Motive for communication	Sentence Structure
Text Function	Suprasegmental features

Παράρτημα II. Κλίμακες Ύφους Peter Newmark (1988)

Ως προς την επισημότητα του λόγου: Διοικητικό/ γραφειοκρατικό ύφος, Επίσημο/ υπηρεσιακό ύφος, Τυπικό ύφος, Ουδέτερο ύφος, Ανεπίσημο ύφος, Καθημερινό ύφος, Αργκό/ Λαϊκό ύφος, Κοπρολογικό (Ταμπού) ύφος
Ως προς την εξειδίκευση, τη δυσκολία σύνταξης και πρόσληψης: απλό επίπεδο λόγου, δημώδες / λαϊκό επίπεδο λόγου, ουδέτερο επίπεδο λόγου, φροντισμένο/ καλλιεργημένο επίπεδο λόγου, τεχνικό επίπεδο λόγου, άκρως τεχνικό επίπεδο λόγου
Ως προς την συγκινησιακή φόρτιση: ενθουσιώδες ύφος, εγκάρδιο ύφος, ρεαλιστικό ύφος, μειωτικό/ υποτιμητικό ύφος

Παράρτημα III. Τυπολογία ισοδυναμίας της Mona Baker

Equivalence at word level
Equivalence above word level
Grammatical equivalence
Textual equivalence
Pragmatic equivalence

Βιβλιογραφία

- Christiane Nord (2005) *Text Analysis in Translation: Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-oriented Text Analysis*. 2nd Edition. Amsterdam & New York: Rodopi
- Dr. Aaron Jed Rabena (2017) *Asian Politics & Policy*, Vol. 9 (4), Foundation, Inc., Quezon City, Philippines
- Enrico Fels (2017) *Shifting Power in Asia-Pacific? The Rise of China, Sino-US Competition and Regional Middle Power Allegiance*, Springer, Center for Global Studies, University of Bonn, Germany
- Mona Baker (2011) *In other words: a coursebook on translation*. 2nd Edition. Routledge
- Peter Newmark (1988) *A Textbook of Translation*. Hemel Hempstead: Prentice Hall.
- *Prussianisation*: <https://www.thefreedictionary.com/Prussianisation>
- Reiss, K. (1977/89), *Text types, translation types and translation assessment*, translated by A. Chesterman
- Toury, Gideon (1980), *In search of a theory of translation*, Tel Aviv: Power Institute
- Σίμος Π. Γραμμενίδης (2009) *Μεταφράζοντας τον Κόσμο του Άλλου, Θεωρητικοί Προβληματισμοί, Λειτουργικές Προσεγγίσεις*, Αθήνα: Δίαυλος
- *Φινλανδοποίηση* (2020) από Wikipedia
<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A6%CE%B9%CE%BD%CE%BB%CE%B1%CE%BD%CE%B4%CE%BF%CF%80%CE%BF%CE%AF%CE%B7%CF%83%CE%B7>